

MIGRATORY BIRDS

The newspaper produced by and for refugee, migrant and Greek youth

With courage and patience for a better future

“We came here to carry on and rebuild our lives”. Citizens of a new land, equipped with knowledge of our cultural background and a clear sense of heredity and history.

Continuing their struggle for a world free of injustice and stereotypes, the New Journalists begin the 12th issue of “Migratory Birds” with the story of Alia Al Aisa, a teenage Boccia athlete from Syria. Her message to the disabled is: “Don’t isolate yourselves, go out and make friends. I made friends through the sport.”

“Collecting Memories of Migration and Up-rooting”. What does it take to become an active citizen of a new land?

“Knowledge of our cultural background, a clear sense of heredity and history, and being able to tell the two apart”, as pointed out to the “Migratory Birds” by Mr Nikos Papakostas, one of the organisers of the exhibition “Outcast Europe”.

“Talented Youth behind the Curtain of Shakespeare”. Read how the theatre group of the Network’s Youth Centre took Hamlet to France, and find out what effect theatre can have on young people. “Acting in front of your friends is fun,” says Azaia Obamoyi, who plays the son of King Hamlet in the production, “but acting in front of such a large audience is tough.”

We also welcome new members to our team and we get to know them through their stories. “We risk our lives in order to make them better. There is no need to feel sorry for us. We came here to carry on and rebuild our lives. You can not imagine what we have been through,” says 17-year-old Zeinap Halifa, who has been living in the Theba refugee camp with her family for the past year.

All this and much more in the 12th issue of “Migratory Birds”. Happy reading!

Read the full English edition of “Migratory Birds” online at www.ddp.gr

بہتر مستقبل کے لئے ہمت اور صبر ۔

نا انصافی اور دقیانوسی تصورات سے پاک دنیا کے لئے اپنی جدوجہد جاری رکھتے ہوئے، نئے صحافی سیریا کے ایک نوجوان ”بوسیا کھلاڑی“، الیا ال عاسیا کی کہانی کے ساتھ ”پناہ گزین پرنڈوں“ کے 12 ویں مسئلے کا آغاز کرتے ہیں۔ معذور کے لئے اس کا پیغام ہے کہ: ”اپنے آپ کو الگ نہ سمجھو، باہر نکلو اور دوست بننا۔ اس نے کہا کہ میں نے بھی دوست کھیل کے ذریعے ہی بنائے ہیں۔“

”نفل مکائی کی یادوں کو جمع کر کے اور ان کا خاتمہ کر دینا“۔ ایک نئی جگہ کا سرگرم شہری بننے کے لیے کس چیز کی ضرورت ہوتی ہے؟ ”اپنے ثقافتی پس منظر کے علم ہوئے، جغرافیہ اور تاریخ کا واضح احساس ہونے کی، اور دو الگ الگ طریقوں سے بیان کرنے کے قابل ہونے ضرورت ہوتی ہے“، جیسا کہ مسٹر نکوس پاپاکاستاس نے اس اخبار میں اشارہ کرتے ہوئے کہا ہے، جو کہ نمائش ”اوت کاسٹ یورپ“ کے منتظمین میں سے ایک ہیں۔

”ٹیکسینز کے پردے کے پیچھے باصلاحیت نوجوان“۔ پڑھیں کہ کس طرح نیٹ ورک کے یوتھ سینٹر کے تھیٹر گروپ، ہیملٹ کو فرانس تک لے کر گئے، اور جانیں کہ نوجوانوں پر تھیٹر کا کیا اثر پڑتا ہے۔ عازبہ عبومی کا کہنا ہے کہ ”اپنے دوستوں کے سامنے ٹاک کرنے کا مزہ ہے“ جس نے ٹاک میں کنگ ہیلٹ کے بیٹے کا کردار ادا کیا ہے، ”لیکن بہت سارے ناظرین کے سامنے ٹاک کرنا مشکل ہے“۔

ہم نئے اراکین کا اپنی ٹیم میں خیر مقدم کرتے ہیں اور ان کو ہم ان کی کہانیوں کے ذریعہ جانیں گے۔ ”ہم اپنی زندگی کو بہتر بنانے کے لئے اس کو خطرے میں ڈالتے ہیں۔ ہمارے لئے افسوس محسوس کرنے کی ضرورت نہیں ہے۔ ہم یہاں آگے بڑھنے اور اپنی زندگی کو دوبارہ شروع کرنے کے لیے آئے ہیں۔ 17 سالہ زینب حلیفہ کا کہنا ہے، آپ تصور نہیں کر سکتے کہ ہم کن حالات سے گزرے ہیں، جو گزشتہ سال سے تھیوا کیمپ میں اپنے خاندان کے ساتھ مقیم ہیں۔

یہ سب اور بھی بہت کچھ ”پناہ گزین پرنڈوں“ کے 12 ویں مسئلے میں پڑھنے کو ہے۔ خوشی سے پڑھیں!

#12

پرنڈگان مهاجر
الطیور المهاجرة
مہاجر پرندے

ΠΟΥΛΙΑ
ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Η εφημερίδα των έφηβων προσφύγων, μεταναστών και Ελλήνων

Με θάρρος και υπομονή για ένα καλύτερο μέλλον

«Ηρθαμε να συνεχίσουμε και να φτιάξουμε τις ζωές μας». Πολίτες ενός νέου τόπου, με «όπλα» τη γνώση για τον πολιτισμό και καθαρές ιδέες

Παλεύοντας για έναν κόσμο χωρίς αδικία και στερεότυπα, οι Νέοι Δημοσιογράφοι ξεκινούν το ταξίδι του 12ου φύλλου των «Αποδημητικών Πουλιών» με την ιστορία της Αλία al Aisa, μιας έφηβης αθλήτριας του μπότσια από τη Συρία. «Να μην απομονωθούν, να βγουν έξω, να κάνουν φίλεις. Εγώ έκανα φίλεις μέσω του αθλήματος» είναι το μήνυμά της προς τα άτομα με αναπηρία.

«Συλλέγοντας αναμνήσεις μετανάστευσης και ξεριζωμού». Τι είναι αυτό που χρειάζεται να έχει κάποιος για να αρχίσει να είναι δραστήριος ως πολίτης ενός νέου τόπου; «Γνώση για το πολιτιστικό μας υπόβαθρο, καθαρές ιδέες για την κληρονομιά και την Ιστορία, αλλά και για το τι είναι αυτό που τις διαχωρίζει» επισημαίνει στα «Αποδημητικά Πουλιά» ο κ. Νίκος Παπακάστας, ένας από τους διοργανωτές της έκθεσης Outcast Europe.

«Ταλαντούχοι νέοι πίσω από την αυλαία του Σέξπιρ».

Διαβάστε πώς η θεατρική ομάδα του Εφηβικού Δικτύου ταξίδεψε μέχρι τη Γαλλία με τον «Αμλετ» και πώς μπορεί το θέατρο να επηρεάσει τη νεολαία. «To να παίζεις μπροστά στους φίλους σου έχει πλάκα, αλλά το να παίζεις μπροστά σε ένα τόσο μεγάλο κοινό είναι δύσκολο» λέει ο Αζάια Ομπάμογι, ο οποίος υποδύθηκε τον γιο του βασιλιά Αμλετ στην παράσταση.

Ακόμη, καλωσορίζουμε νέα μέλη στην ομάδα μας και τα γνωρίζουμε μέσα από τις ιστορίες τους. «Ρισκάρουμε τις ζωές μας για να τις κάνουμε καλύτερες. Δεν χρειάζεται να μας λυπάστε. Ηρθαμε εδώ για να συνεχίσουμε και να φτιάξουμε τις ζωές μας. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τις στιγμές που έχουμε περάσει» γράφει η 17χρονη Ζεϊνάμπ Χαλιφά, η οποία τον τελευταίο χρόνο μένει μαζί με την οικογένειά της στη δομή φιλοξενίας προσφύγων στη Θήβα.

Αυτά και άλλα πολλά στο 12ο φύλλο των «Αποδημητικών Πουλιών». Καλή ανάγνωση!

نتمتع بالشجاعة و الصبر من أجل مستقبل أفضل

في نضالنا من أجل عالم بلا ظلم وأحكام مسبقة، الصحفيون الجدد يبدأون رحلة العدد 12 من صحيفة "طيور مهاجرة" بقصة عالية العائشة، لاعبة البوتشيا السورية. "أود تشجيعهم على اللعب بشكل جيد. عليهم بعدم الانعزال عن المجتمع، عليهم بالخروج من المنزل و تكوين صداقات. شخصياً قمت بتكوين العديد من الصداقات عبر هذه الرياضة." هذه كانت رسالة عالية للأشخاص من ذوي الإعاقة.

"جامعين ذكريات الهجرة و الترحيل". ما الذي يحتاجه أي شخص ليكون مواطناً فعالاً في بلده الجديد؟ "معرفة خلفيتنا الثقافية، تاريخنا، وتاريخنا، و الأمور التي نمتاز بها"، هذا كان تصريح السيد نيكوس باباكوستاس، أحد منظمي معرض "اوتكاست يوروب".

"شبان موهوبون خلف مسرحية ستارة شيكسبير". اقراوا عن رحلة المجموعة المسرحية التابعة لشبكة لحقوق الطفل إلى فرنسا برفقة هاملت و عن تأثير المسرح على الشبان. "من الجميل أن تمثل مسرحية أمام أصدقائك، لكن التمثيل أمام حشد كبير من الناس هو أمر صعب"، هذا ما قاله لنا ازايا اومباموغي الذي مثل دور ابن الملك هاملت في المسرحية.

لمرة أخرى، نرحب في مجموعتنا بأعضاء جدد و نتعرف عليهم من خلال قصصهم. "خاطرتنا بحياتنا لتعيش بشكل أفضل، لا يوجد لدينا سبب للإشفاق علينا. أتينا هنا من أجل تحسين حياتنا. ليس بإمكانكم تصور اللحظات التي مرينا بها" هذا ما كتبه زينب خليفة البالغة من العمر 17 عاماً و التي تعيش مع عائلتها في مخيم ثيفا للاجئين منذ عام كامل.

ستجدون كل هذه القصص بالإضافة إلى قصص أخرى في هذا العدد رقم 12 من صحيفة "الطيور المهاجرة". قراءة طيبة!

با شجاعت و صبر برای آینده ای بهتر

ادامه مبارزه آنها برای دنیایی بدون ناحقى ومحرومیت،خبرنگاران جوان چاپ دوازدهم پرنندگان مهاجر را با داستان عاليه آل عايشه یک ورزشکار نوجوان سوری شروع کردند.این پیام اوست به افراد معلول :”گوشه گیر نشويد ،بیرون برويد ،دوست پیدا کنید،من از طریق ورزش دوستان زیادی پیدا کردم.“

”جمع اوری خاطرات مهاجرین و ریشه کن کردن“

آن چه چیزی است که برای تبدیل شدن به یک شهروند فعال در سرزمین جدید باید انجام داد؟”دانش در زمینه فرهنگ ما یک احساس روشن ازانتقال به نسل های بعدی و تاریخ و قادر بودن به گفتن این دو قسمت ”همانطور که اشاره شد به پرنندگان مهاجر توسط آقای Nikos Papakostas،یکی از افراد حمایت کننده نمایشگاه " Outcast Europe"

”جوانان با استعداد در پشت پرده شکسپیر “بخوانید که چطور گروه نتاثر شبکه نوجوانان با هملت به فرانسه سفر کرد و به این نتیجه می رسید که چگونه نتاثر میتواند بر نوجوانان تاثیرگذار باشد.

AzaiaObamoyi میگوید: ”بازی کردن در مقابل دوستانانت خنده دار است ،اما اگر در مقابل مخاطبین زیادی بازی کنید این سخت است“او بازیگر نقش پسر پادشاه هملت در این نمایشنامه است.

همینطور خوش آمد میگویم به افراد جدیدی که به تیم ما پیوستند و ما آشنا میشویم با آنها از طریق داستانهای آنها.

”ما زندگیمان را برای بهتر ساختن آن به خطر می اندازیم .هیچ نیازی نیست برایمان دلسوزی کنید .ما اینجا آمده ایم برای ادامه و بازسازی زندگیمان .شما حتی نمیتوانید تصور کنید لحظاتی را که ما گذرانده ایم“ اینها را زینب خليفة دختری هفده ساله میگوید ،او از سال گذشته با خانواده اش در کمپ مهاجرین به نام ثیوا زندگی میکند.

همه اینها و خیلی بیشتر از این در چاپ دوازدهم از ”پرنندگان مهاجر“. لذت ببرید!

Δωρεάν με την «Εφημερίδα των Συντακτών»

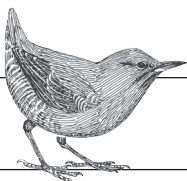
Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

پرنندگان مهاجر

روزنامه ی نوجوانان پناهنده ، مهاجر و یونانی

طیور مهاجرة جريدة المراهقين المهاجرين، اللاجئين واليونانيين
مهاجر پرندے یہ احیاء مهاجر، پناہ گزین ،اورکام کرنے والوں کی طرف سے ہے

Η δύναμη της φιλίας

Του **ΜΟΧΑΜΑΝΤ ΑΛΡΙΦΑΪ**

Θυμάσαι ποτέ να είσαι μόνος και να νιώθεις ότι ο χρόνος έχει σταματήσει; Θυμάσαι πώς ένιωθες όταν έπαιζες με τους φίλους σου και ο χρόνος έτρεχε πολύ γρήγορα; Εγώ έχω νιώσει έτσι και αυτό μου προκάλεσε περιέργεια.

Αρχισα, λοιπόν, να ερευνώ τους λόγους που μου συνέβη αυτό. Στην έρευνά μου συμβουλευτήκα την ψυχολόγο Ελεωνόρα Γκουσιάρη, η οποία απάντησε στις ερωτήσεις μου.

Σύμφωνα με τη δική της οπτική, ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ον και επιθυμεί να ανήκει σε ομάδα γιατί έτσι νιώθει ασφάλεια. Ο άνθρωπος δεν θέλει να νιώθει αποκλεισμένος και γι' αυτό νιώθεις ότι ο χρόνος έχει σταματήσει όταν είσαι μόνος. Όταν όμως είσαι με φίλους νιώθεις ότι ο χρόνος τρέχει πολύ γρήγορα ή ακόμα δεν τον νιώθεις και καθόλου.

Όταν είσαι με τους φίλους σου και κάνετε πλάκες ή πράγματα και δραστηριότητες που σας αρέσουν, ο εγκέφαλος απελευθερώνει μια ορμόνη που λέγεται ντοπαμίνη, μία από τις πολλές ορμόνες που

παράγει ο εγκέφαλος. Η ορμόνη αυτή είναι υπεύθυνη για την ευτυχία που νιώθουμε και είναι η ίδια που μας κάνει να νιώθουμε τον χρόνο να τρέχει γρήγορα. Όπως ανέφερα πριν, η ορμόνη αυτή δεν είναι η μόνη που παράγει ο εγκέφαλος. Παράγει κι άλλες και κάποιες από αυτές σε βοηθούν να ξεχνάς τη θλίψη και τις δύσκολες καταστάσεις που έχεις βιώσει στο παρελθόν.

Η ύπαρξη φίλων στη ζωή μας είναι κάτι πολύ σημαντικό, ίσως από τα σημαντικότερα πράγματα. Πρέπει, όμως, να είμαστε προσεκτικοί με το είδος των φίλων που κάνουμε. Πρέπει να βρούμε φίλους που να αγαπάμε και να μοι-

ραζόμαστε μαζί τους τις χαρές μας, φίλους που να τους θεωρούμε δικούς και ειλικρινείς. Δεν πειράζει αν είναι λίγοι, γιατί δεν είναι τόσο σημαντική η ποσότητα, όσο η ποιότητα. Δεν είναι απαραίτητο να ακολουθήσεις την πλειονότητα και να συμφωνείς μαζί τους σε όλα. Πρέπει να ακολουθήσουμε τιμία και δίκαια άτομα και να χρησιμοποιούμε το μυαλό μας και την καρδιά μας όταν παίρνουμε αποφάσεις. Τουλάχιστον ένα από αυτά τα δύο πρέπει να συμφωνεί με την απόφασή μας.

Εχουν υπάρξει πολλοί άνθρωποι στον κόσμο που τους θεωρούσπουδαίους, παρ' όλο που ανήκαν σε μειονότητες, γιατί δεν τους

ένοιαζε η πλειονότητα. Ακουσαν τη φωνή της συνειδήσής τους, η οποία τους έσπρωχνε να κάνουν πράγματα που εκείνοι θεωρούσαν σωστά. Ενα τέτοιο παράδειγμα είναι ο Μοχάμεντ Αλί, που αρνήθηκε να πολεμήσει στον πόλεμο του Βιετνάμ παρ' όλο που το αμερικανικό κράτος τον υποχρέωνε να πάει.

Εχουμε επίσης τον Τσάρλι Τσάπλιν, που ήταν κατά του ρατσισμού, της αδικίας και του καπιταλισμού. Πήρε στάση ενάντια στον Γερμανό δικτάτορα Χίτλερ, αγνοώντας ότι η Αμερική δεν είχε τότε εκθρική σχέση με το γερμανικό κράτος. Δεν ήταν απλά κατά του Χίτλερ ο Τσάπλιν, αλλά έκανε και μια κωμική ταινία που τον σατίριζε.

Μην ακολουθείς τους ανθρώπους που σε θέλουν να τους ακολουθείς και να ξεχνάς τα όνειρά σου. Αυτοί το κάνουν επειδή δεν έχουν δικά τους όνειρα. Σου ζητάνε να καπνίσεις, να πάρεις ναρκωτικά και να κοροιδεύεις τους άλλους, είναι αποτυχημένοι που θέλουν να καταστρέψουν τη ζωή σου όπως καταστρέφνεκ η δική σου. Ακολουθή τους ανθρώπους που σε βοηθούν και σε στηρίζουν στην πραγματοποίηση των ονείρων σου, που σε θέλουν να φτάς εκεί ψηλά στη δόξα μαζί τους.

Αيضاً, الذين نراهم صادقين وعادلين و لا بأس بأن يكونوا قليلين فليس دائما العدد هو المهم بل النوعية والجودة هي الأهم. ليس من الضروري دائما أن نتبع الأكثرية أو أن نوافقها في كل شيء بل يجب أن نتبع ما نجده عادلا ونزيها وأن نستخدم عقلا وقلبا في اتخاذ قراراتنا.

هناك الكثير من الأشخاص في عالمنا الذين اعتبرناهم بأنهم من العظماء رغم أنهم كانوا قلائلا لا يتبعون الأكثرية، لكن رغم هذا قد أصبحوا عظماء لأنهم استمعوا إلى صوت الضمير الذي بداخلهم، ذلك الصوت الذي يدفعهم بالقيام بأمر صالحه حسب وجهه نظرهم هم. بإمكاننا إيجاد بعض الأمثلة عن هذا النوع من الأشخاص مثل: محمد علي كلاي الذي رفض أن يشارك في حرب فيتنام وكان رافضا للحروب على الناس، كلاي الذي رفض المشاركة في حرب فيتنام رغم أن الولايات المتحدة الامريكية كانت تضغط عليه لإجباره على الالتحاق بالجيش، أيضا لدينا تشارلي شابلين الذي وقف ضد الظلم والعنصرية والراسمالية، شابلين اتخذ موقفاً ضد الديكتاتور الألماني أدولف هتلر، لم يكتف فقط باتخاذ موقف ضد هتلر بل وصنع فلما ساخرا عنه وعن ديكتاتوريته "الديكتاتور العظيم".

لا تتبع الناس الذين يريدونك أن تلتحق بهم وأن تنسى أحلامك، لأنهم لا يمتلكون أحلاماً أو لأنهم الأكثرية. قد يطلبون منك التتخين وتعاطي المخدرات والإستعزاء بالآخرين فقط لأنهم فاشلون يريدون تدمير حياتك كما تدمرت حياتهم، اتبع الناس التي تساعدك و تساندك في تحقيق أحلامك، الناس الذين يريدونك أن تلعب معهم الى المجد. لا تكن من الذين يوافقون على القرارات بل كن أنت من صانعي القرارات.

قوة الصداقة

محمد الرفاعي

هل تذكر عندما كنت وحيدا وشعرت أن الوقت توقف وتذكر شعورك عندما كنت مع اصدقائك تمرح وتلعب وأن الوقت يمضي بسرعة شديدة؟ أنا شعرت بهذا الشعور وقد أصابني الفضول حول هذا الأمر.

بدأت ابحث عن الأسباب واستعنت في بحثي بالدكتورة النفسية ((اليونورا غوسباري))التي أجابنتي على هذه الأسئلة وأسئلة أخرى. حسب وجهة نظرها، الإنسان كائن إجتماعي و يحتاج الانضمام إلى مجموعة لأنه يشعر بالأمان معها، لأنه لا يريد أن يشعر بأنه منبوذ، لهذا نشعر بالوقت وكأنه توقف عندما تكون وحيدا، لكن عندما تكون برفقة أصدقائك تشعر بأن الوقت يمضي بسرعة كبيرة أو أحيانا لا تشعر به على الإطلاق.

عندما تكون مع اصدقائك وتقومون بأشياء مرحة محببة لقلبك، دماغك ينتج هرمون ((الدوبامين)) وهو أحد الهرمونات العديدة التي ينتجها الدماغ، الدوبامين مسؤول عن جعلك سعيدا وهو أيضا المسؤول عن جعلك تشعر بأن الوقت يمر كطرفة عين. كما ذكرت سابقا أن الدوبامين ليس الهرمون الوحيد الذي ينتجه الدماغ، فعند تواجدك مع اصدقائك الدماغ ينتج أيضا هرمونات أخرى، البعض منها يساعدك على نسيان الأحزان والمواقف العصبية التي مررت بها سابقا.

وجود الاصدقاء في حياتك أمر مهم جدا بل ربما هو من أهم الأمور، لكن علينا أن نحذر من نوع الاصدقاء الذين نصادقهم، يجب أن نجد الاصدقاء الذين نحبهم ونشارك معهم الفرحه و الذين يهتمون بنا

Οι στόχοι στη ζωή μας

Της **ΦΑΤΕΜΕ ΣΕΝΤΑΓΑΤ**

Μία από τις σημαντικότερες στιγμές στη ζωή ενός ανθρώπου είναι όταν βάζει έναν στόχο. Για να πετύχει κάποιος στη ζωή του, χρειάζονται πολλά διαφορετικά πράγματα και ένα από αυτά είναι να βάζει στόχους.

Όταν κάποιος αρχίζει και σκέφτεται το μέλλον του και προχωρά προς αυτό για να φτιάξει τη μοίρα του με ευτυχία και ευμάρεια, τότε αυτό είναι ένας στόχος. Το να μην έχεις έναν σκοπό στη ζωή, μπορεί να δημιουργήσει ένα κενό και ένα μπέρδεμα μέσα σου και, κατά τη γνώμη μου, η ζωή χωρίς σκοπό είναι σαν ένα καράφι χωρίς προορισμό. Οι εύκολοι και προσβάσιμοι στόχοι δεν οδηγούν απαραίτητα στην ευτυχία και την ευμάρεια, επειδή οι άνθρωποι μαθαίνουν όσο διαρκεί το ταξίδι τους προς τον στόχο. Αν ο στόχος είναι πολύ κοντινός, τότε δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να τον πετύχουμε. Άρα, δεν μπορείς να πάρεις πολλά μαθήματα. Μια καλή ιδέα θα ήταν να γράφεις τους στόχους σου σε χαρτί, όπως και οδηγίες για το πώς θα τους πετύχεις. Με λίγη ανοχή και σκέψη, μπορούμε να διαλέξουμε την κα-

λύτερη διαδρομή.

Θα ήταν καλό οι στόχοι που βάζουμε για τη ζωή μας να είναι μέσα στις δυνατότητές μας και να έχουμε υπόψη ότι μπορεί και να αποτύχουμε κάποια στιγμή στην πορεία. Έτσι, από τη στιγμή που θα βάλουμε τον στόχο μας, θα πρέπει να γνωρίζουμε πως κάθε επιτυχημένος άνθρωπος έχει κάποια στιγμή αποτύχει. Οι επιτυχημένοι άνθρωποι έχουν γνωρίσει πολλές απογοητεύσεις και έχουν αντισταθεί στα προβλήματα και έτσι μπορούν σήμερα να ζουν ευτυχισμένα και περήφανα

Όπως το βλέπω εγώ, υπάρχουν δύο είδη στόχων. Οι μόνιμοι και οι προσωρινοί. Για παράδειγμα, όταν ήμασταν παιδιά, βάζαμε προσωρινούς στόχους. Θέλαμε να γετούμε όλο το παγωτό του κόσμου. Νομίζαμε ότι, αν τα καταφέρναμε, θα είχαμε καταφέρει όλους τους στόχους που σκεφτόμασταν στην παιδική μας ηλικία. Δεν καταφέραμε, όμως, κανέναν τους. Τώρα, που ζούμε τα χρόνια της εφηβείας, μπορούμε να σκεφτούμε σωστά και να αποφασίσουμε ποιοι θα είναι οι στόχοι μας, σύμφωνα με τις δυνατότητές μας. Μπορούμε να αποφασίσουμε πως θα είμαστε χρήσιμοι για τους εαυτούς μας, την οικογένειά μας, αλλά και την κοινωνία στο μέλλον. Μπορεί,

καθώς είμαστε έφηβοι, να έχουμε βάλει πάρα πολλούς στόχους για το μέλλον μας, αλλά θα χρειαστεί κάποιες φορές, μερικούς από αυτούς να τους διαγράψουμε, αφού θα τους έχουμε κατατάξει με σειρά σημαντικότητας. Οι μόνιμοι στόχοι, όμως, δεν αλλάζουν. Με το πέρασμα του χρόνου, αυξάνουμε τις προσπάθειές μας για να τους πετύχουμε. Τέτοιοι στόχοι είναι εκείνοι που βάζουμε για τη ζωή μας ή για τη μελλοντική μας καριέρα. Για παράδειγμα, ένας από τους δικούς μου στόχους είναι να σπουδάσω ψυχολογία σε ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια και έχω βάλει τα δυνατά μου για να τον πετύχω.

Για το τέλος του κειμένου έχω επιλέξει τα λόγια μερικών επιτυχημένων ανθρώπων, τα οποία μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ως μοντέλο και οδηγό.

«Οι σπουδαίοι στόχοι, δημιουργούν και σπουδαία κίνητρα» - Αντονι Ρόμπινς
«Οι στόχοι μας πρέπει να χτίζονται πάνω σε πραγματικότητες» - Ραλφ Γουόλντο Εμερσον
«Δεν απίχτηκα καμία κατάσταση να με απηλπίσει. Τρία πράγματα που χρειάζονται για να πετύχεις έναν στόχο που αξίζει είναι η σκληρή δουλειά, η αντοχή και η κοινή λογική» - Τόμας Εντισον

هدف در زندگی

یکی از روزهای مهم زندگی هر فردی روزی است که هدفی در زندگی خود مشخص می‌کند. برای اینکه یک انسان بتواند در زندگی موفق باشد به چیزهای مختلف و متعددی نیاز دارد. یکی از آنها داشتن هدف در زندگی است. به خواسته ای که یک انسان برای آینده خود مدنظر قرار می‌دهد و به سمت آن حرکت می‌کند تا برای خود سرنوشتی رقم بزند که با سعادت و خوشبختی همراه باشد، هدف می گویند.

نداشتن هدف در زندگی باعث احساس پوچی و سردرگمی می شود و حتی به نظر من زندگی بدون هدف مثل کشتی در حال حرکتی است که مقصدی برای خود تعیین نکرده است. گاهی داشتن هدف های ساده و قابل دسترس هیچ کمکی به داشتن یک زندگی پر از سعادت و خوشبختی نمی‌کند، چون انسان در مسیر رسیدن به هدف درس های بسیاری می آموزد ، اگر هدف قابل دسترس باشد پس برای رسیدن به آن هیچ تلاشی نیاز نیست. پس درس های زیادی در این مسیر نمی توانی بیاموزی . بنابراین بهتر است هدف های خود را یادداشت کنیم و مسیر های رسیدنمان به آنها را نیز بنویسیم و با کمی تامل و تفکر بهترین راه را انتخاب کنیم.

هدف هایی که برای زندگیمان انتخاب می‌کنیم، بهتر است با توجه به توانایی ها و امکانات ما باشند و این را باید در نظر بگیریم که ممکن است در مسیر رسیدن به هدف با شکست مواجه شویم. پس از قبل نیروی ذخیره ای به نام امید برای ادامه راه با خود داشته باشیم همچنین این را هم سر لوحه زندگی مان قرار دهیم که هر آدم موفق گاهی سقوط داشته خلی از آن آمیدی ها را تجربه کرده است ، کلی مقاومت کرده است در برابر مشکلات که امروز سر بلند و خوشبخت زندگی میکند .

از نگاه من دو نوع هدف در زندگی هر شخص وجود

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ»

روزنامه پرندگان مهاجر	اخبار. پناه گزین پرندے۔	صحيفة طيور مهاجرة
هیئت تحریریه: مهديه حسيني سو تيريس سيديريس	ادارتي بوره: مهديه حسيني سو تيريس سيديريس.	فريق التحرير: مهديه حسيني سو تيريس سيديريس الكتاب: اليكساندرا تاراغوليا باليكوسانتينو اليصبا رحيمي عبد الرحمن مدالله ديميترا كاپسيدي خاريس باباخريستو ماريا انجيليكا نيكيئا زهرة حبيبي زين علي احتشام خان ستافرينا ديليبيترو زينب خليفة مهديه حسيني مرتضى رحيمي محمد الرفاعي محمد نسيم حيدري مرتضى رحيمي محمد الرفاعي محمد نسيم حيدري محمد شريف رحمانى نورا الفضلى عمير فاروق زينب خليفة عمر فاروق.
همكاران: اليكساندرا تاراغوليا باليكوسانتينو اليشبا رحيمي عبدل رحمان مدالا ديميترا كاپسيدي زهرا حبيبي حارث باباخريستوى ماريا انجيليكا نيكيئا ستاوريانا ديليبترو فاطمه صداقت	يونانى سے انگريزى ميں ترجمہ اور انگريزى نسخوں ميں ترميم: كليويي كاروسى.	ترجمه و ويرايش متن ها به زيان انگليسى كليويي كاروسى
ترجمه من اليونانية إلى الإنكليزية و تدقيق النصوص الإنكليزية: كاليوبي كاروسى	فارسی سے يونانى/انگريزى اور اس کے برعکس ترجمہ اور فارسی متن کی آخرى ترميم: دهقانى سانيج محمد علي، نصير محمدي.	ترجمه و ويرايش نهايى از فارسی به يونانى/انگليسى و بر عکس : ناصر مومندى، دهقانى سانيج محمد على
ترجمه من اليونانية إلى العربية و بالعكس و التدقيق النهائي للتنصوص العربية: بشار ديب	عربى سے يونانى اور اس کے برعکس ترجمہ اور عربى متن کی آخرى ترميم: بشار ديب.	ترجمه و ويرايش نهايى متن ها از زبان عربى به يونانى و برعکس بشار ديب
ترجمه من الأوردو إلى الإنكليزية و بالعكس و التدقيق النهائى لنصوص الأوردو: علي حمزه نواز	اردو سے انگريزى اور اس کے برعکس ترجمہ اور اردو متن کی آخرى ترميم: علي حمزه نواز.	ترجمه و ويرايش نهايى متن ها از زبان اردو به انگليسى و برعکس علي حمزه
مصورون: ايليا شريفى	فوتوگرافر: الياس شريفى.	مسئول عكاسى : الياس شريفى
مصممون: لوجين المطلق	مصور طراحي : لجيان المطلق	
تصميم شعار: ديميتريس غازيس ميخائيلس بابانديولوس	علامات (لوگوں): ديميتري غازيس ميخائيلس بابانديولوس.	چاپ لوگو ميخائيلس بابانديولوپولوس — ديميتريس گاڙيس

migratorybirds@ddp.gr

Οι απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της UNICEF, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, του UNHCR, ή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ.

The opinions expressed in the articles of the newspaper «Migratory Birds» are those of their authors and are not necessarily those of the Network for Children's Rights, UNICEF, UNHCR, the European Commission or the Rosa Luxemburg Stiftung – Office in Greece.

الاراء التي يتم التعبير عنها في مقالات صحيفة "طيور مهاجرة" تمثل كاتبها و لا تعبر بالضرورة عن اراء شبكة لحقوق الطفل، اليونيسف، المفوضية السامية للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين، واللجنة الأوروبية أو مؤسسة روزا لوكسمبورغ- فرع اليونان.

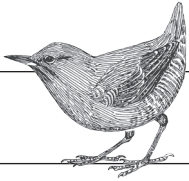
نظريات بيان شده در مقالات روزنامه «پرندگان مهاجر» از نویسندگان آنها هستند و اجباری از شبکه برای حقوق کودکان، یونیسف، کمیساری عالی پناهندگان، کمیساری اروپا یا دفتر مرکزی روزا لوکزامبورگ دفتر یونان نیست

اخبار "پناه گزین پرندے" کے مضامین میں بیان کردہ رائے خود ان کے مصنفین کی ہے اور ضروری نہیں ہے کہ اس میں نیٹورک فور چائلڈرن رائٹس، یونیسف، یو این ایس سی آر، دا ایورین کمیشن یا پھر یونان میں موجود روزا لگزمبرگ سٹیفٹنگ کا دفتر شامل ہوں۔

Δείτε στο **www.ddp.gr** πώς μπορείτε να συμμετέχετε Join us through our website **www.ddp.gr**

Εάν χρησιμοποιείτε την εφημερίδα μας στην εκπαιδευτική σας διαδικασία ή σε οποιαδήποτε άλλη δράση, παρακαλούμε ενημερώστε μας με ένα mail στο migratorybirds@ddp.gr

If you use our newspaper for educational purposes or as part of any other activity, kindly let us know by emailing us at migratorybirds@ddp.gr

«Outcast Europe»: συλλέγοντας αναμνήσεις μετανάστευσης και ξεριζωμού

Των **MORTEZA RAXIMI, ΟΥΜΕΡ ΦΑΡΟΥΚ, ΖΕΪΝ ΑΛΙ**

Μια έκθεση είναι το μέ-ρος όπου ένα έργο τέ-χνης συναντά το κοινό του. Εκεί θα βρείτε πάντα κάτι που θα σας γοντεύσει και θα τραβήξει την προ-σοχή σας. Κάπως έτσι στις 24 Οκτω-βρίου 2018 μια ομάδα νέων δημοσι-ογράφων επισκέφτηκε την έκθεση με τίτλο «Outcast Europe». Προσωπικά ημερολόγια, ρούχα και κοσμήματα, μια μικρή ραπομπαχνή αλλά και μια τηλεόραση μαρτυρούσαν πως ό,τι βλέπαμε εκεί, είχε πολύ λίγο να κάνει με τέχνη. Πιο πολύ θύμιζε μια έκθεση αναμνήσεων μετανάστευσης και ξε-ριζωμού στα Βαλκάνια από το 1920 και έπειτα.

Παρ’ όλα αυτά το πιο ενδιαφέρον κομμάτι της έκθεσης ήταν ο χώρος στον οποίο έλαβε χώρα: το 124 χρό-νων ξενοδοχείο «Μπάγκειον» στην πλατεία Ομονοίας στο κέντρο της Αθήνας, σχεδιασμένο από τον Ερνστ Τσίλερ. Ανακαινισμένο εξωτερικά, αλλά εγκαταλελειμμένο εσωτερικά, οι διοργανωτές της έκθεσης θεώρη-σαν ότι ήταν το κατάλληλο μέρος, γιατί είναι ένα από τα παλαιότερα ξε-νοδοχεία στην Αθήνα, το οποίο αντι-στέκεται ακόμα στον χρόνο, όπως ακριβώς και οι αναμνήσεις πίσω από τα αντικείμενα του «Outcast Europe».

Αφού είδαμε την έκθεση, μιλήσαμε με τον κ. Νίκο Παπακώστα, έναν από τους συνιδρυτές της Inter Alia, που διοργάνωνε την έκθεση.

Πώς προέκυψε η ιδέα γι’ αυτήν την έκθεση;

Η ιδέα μάς ήρθε πριν από περίπου 20 μήνες, όταν προπαθούσαμε να σκεφτούμε ένα θέμα για τη μετανά-στευση αλλά και για τη θύμηση των λαών της Ευρώπης και την Ιστορία τους. Προέκυψε όμως και το ζήτημα της δημοκρατίας και του τι χρειάζεται να έχει κάποιος για να αρχίσει να είναι δραστήριος ως πολίτης ενός τόπου. Λοιπόν, αυτό που χρειάζεται είναι η γνώση για το πολιτιστικό μας υπόβα-

θρο, καθαρές ιδέες για την κληρονο-μιά και την Ιστορία, αλλά και για το τι είναι αυτό που τις διαχωρίζει.

Πόσο καιρό σάς πήρε να οργανώσε-τε την έκθεση και να συγκεντρώσετε όλα τα αντικείμενα;

Καθένας από τους συνεργάτες του «Outcast Europe» είχε περίπου πέντε μήνες στη διάθεσή του για να μαζέψει τα αντικείμενα αλλά και για να στήσει την έκθεση σε καθεμία από τις χώρες στις οποίες διοργανώθηκε -Τσεχία, Ουγγαρία, Σερβία, Βουλγαρία και ΠΓΔΜ. Η έκθεση έγινε σε αυτές τις χώρες με συγκεκριμένα αντικείμενα. Καθεμία από αυτές τις χώρες επικε-ντρώθηκε σε μια συγκεκριμένη περί-οδο της Ιστορίας της, κατά τη διάρκεια της οποίας μεγάλες μερίδες πλη-θυσμού είτε έφυγαν από εκείνη είτε πήγαν προς εκείνη ως πρόσφυγες και μετανάστες. Τα αντικείμενα από όλες

τις χώρες τα μαζέψαμε και τα φέραμε εδώ, όπου είναι και ο τελικός διεθνής σταθμός της έκθεσης. Εμάς μας πήρε 6 με 8 μήνες να τα μαζέψουμε όλα αυτά και να τελειοποιήσουμε την έκθεση. Ταξιδέψαμε σε καθεμία από αυτές τις χώρες και ζητήσαμε από τους κατοί-κους να μας φέρουν αντικείμενα που να αποτυπώνουν την εμπειρία του ξε-ριζωμού και της μετανάστευσης. Αυτά εκτίθενται δίπλα σε αντικείμενα σύγ-χρονων προσφύγων, ανθρώπων που ήρθαν στην Ευρώπη τα τελευταία χρό-νια. Για να μπορούσαμε να συλλέξουμε τα αντικείμενα αυτά κάναμε κάλεσμα μέσω ραδιοφώνου, εφημερίδων και μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Συ-νεργαστήκαμε, επίσης, με δεκάδες οργανώσεις που ασχολούνται με τους πρόσφυγες στην Ελλάδα, αλλά και με συλλόγους αφιερωμένους στην προ-σφυγική εμπειρία των Ελλήνων της δεκαετίας του 1920.

Μην κρίνετε κάτι για το οποίο δεν ξέρετε τίποτα, επειδή κάθε αντικείμενο στην έκθεση αυτή έχει μια ιστορία και κάθε ιστορία κρύβει μέσα της μια στιγμή

Σε ένα από τα δωμάτια της έκθεσης υπάρχει ένα καινούργιο αλλά κλει-στό smartphone. Γιατί αποφασίσατε να το συμπεριλάβετε στην έκθεση;

Κανονικά θα έπρεπε να δείχνει την εικόνα ενός νεαρού αγοριού. Δυστυ-χώς, όμως, πολλοί άνθρωποι το έπια-σαν στα χέρια τους και έπαιξαν μαζί του, με αποτέλεσμα να τελειώσει η μπαταρία του. Αυτό που θα βλέπατε είναι η φωτογραφία του Σιράν, ενός νεαρού αγοριού από το Ιράν. Η για-γιά του, η Μίριαμ, ήρθε στην Ελλάδα από την Ιράν, καθώς οι λαθρέμπο-ροι της είχαν πάρει όλα τα χρήματα και τα υπάρχοντά της. Δεν της είχε μείνει τίποτα και το μόνο που είχε να προσφέρει στην έκθεση ήταν αυτή η φωτογραφία του εγγονού της, που είναι όλες της οι αναμνήσεις από το σπίτι της. Το τηλέφωνο δεν έχει κά-ποια ιδιαίτερη σημασία, η φωτογρα-

φία και η ιστορία της όμως είναι πολύ σημαντικές.

Γιατί επιλέξατε αυτό το κτίριο για την έκθεση;

Το ξενοδοχείο «Μπάγκειον» μας προσφέρθηκε πολύ γενναιόδωρα και είναι ένας χώρος που προσθέτει μεγά-λη αξία στην έκθεσή μας. Προσωπικά, μπορώ να εντοπίσω τρεις λόγους γι’ αυτό: Ο πρώτος είναι η τοποθεσία του, που είναι ό,τι ακριβώς χρειάζεται για ένα τέτοιο δρώμενο. Η πλατεία Ομο-νοίας αποτελούσε πάντα τόπο συνά-ντησης, όχι μόνο για τους Αθηναίους αλλά κυρίως για όσους δεν ήταν ντό-πιοι. Τις δεκαετίες του 1950 και του 1960 τεράστια κύματα μεταναστών από την επαρχία έρχονταν στην Αθή-να και τόπος συνάντησης όλων αυ-τών ήταν η Ομόνοια. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς του σήμερα. Από την άλλη, το ίδιο το κτίριο δίνει έναν διαρ-κή αγώνα, έναν αγώνα με τον χρόνο, έναν αγώνα με την αποσύνθεση. Την ίδια στιγμή, προσπαθεί να αντισταθεί στο πέρασμα του χρόνου. Βλέποντάς το σημασιολογικά υπάρχει και κάτι άλλο, πολύ σημαντικό που θα θέλαμε να περάσουμε μέσω της έκθεσης αυ-τής. Θέλω να πω πως η ίδια η έκθεση προσπαθεί να δείξει τον αγώνα που δίνουν μεταξύ τους το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της Ευρώπης. Υπό αυτήν την έννοια το κτίριο αυτό δένει τέλεια. Ο τρίτος λόγος είναι ότι πρόκειται για ένα ξενοδοχείο. Ενα ξενοδοχείο είναι από μόνο του ένας χώρος προσωρινής διαμονής. Δείχνει κατά κάποιον τρόπο ότι είμαστε όλοι μετανάστες, που πάμε κι ερχόμαστε. Τίποτα δεν είναι σταθερό, τίποτα δεν είναι μόνιμο, τίποτα δεν είναι αιώνιο. Το κτίριο διάλεξε εμάς.

Αυτό που είδαμε στην έκθεση «Outcast Europe» είναι οι αναμνή-σεις ανθρώπων και ο ξεριζωμός. Μην κρίνετε κάτι για το οποίο δεν ξέρετε τίποτα, επειδή κάθε αντικείμενο στην έκθεση αυτή έχει μια ιστορία και κάθε ιστορία κρύβει μέσα της μια στιγμή, με την οποία μπορούμε όλοι να ταυ-τιστούμε.

اوٹ کاسٹ یورپ: منتقلی اور نقل مکانی کی یادیں۔

مرتضی رحیمی، عمر فاروق اور زین علی کی طرف سے۔

لیا تھا۔ وہ خالی ہاتھ رہ گئی تھی اور اس کے پاس نمائش پیش کرنے کے لئے کچھ بھی نہیں تھا۔ لیکن اس تصویر کے ذریعے وہ اس کے پوتے کی گھر کی تمام یادیں رکھتی ہیں۔ وہ فون متعلقہ نہیں ہے، بلکہ اس کی تصویر اور کہانی متعلقہ ہے۔

آپ نے اس عمارت کو نمائش کے لئے کیوں منتخب کیا؟

ہاگیوں ہوٹل بہت فیاضی سے ہمیں فراہم کیا گیا ہے۔ یہ ایک ایسی جگہ ہے جو ہماری نمائش کی وصف میں اضافہ کرسکتی ہے۔ ذاتی طور پر، میں اس کے لئے تین وجوہات دیکھتا ہوں۔ پہلی وجہ اس کی جگہ ہے، جس میں اس طرح کی تقریب کرنا بہت سازگار ہے۔ یہ اس لیے کہ اموئیا چوک ہمیشہ سے میٹنگ کی جگہ رہی ہے، نہ صرف ایٹھنیوں بلکہ نہ ہی مقامی لوگوں کے لئے۔ 1950 اور 1960 میں، یونان کے دوسرے حصوں سے ایٹھنز میں آنے والے تارکین وطن کی بڑی لہریں تھیں، ان کی میٹنگ کی جگہ اومونیا چوک تھی۔ جیسا کہ آج کے تارکین وطن آبادی کی طرح۔ دوسری طرف، یہ عمارت جدوجہد میں ہے، یہ وقت کے ساتھ جدوجہد میں ہے، ہمت کے ساتھ جدوجہد میں ہے۔ اس کے ساتھ ساتھ، باوجود، یہ وقت کا مقابلہ کرنے کی کوشش کر رہی ہے۔ معنیات کے لحاظ سے یہ ایک بہت ہی دلچسپ ہے جس کا مطلب ہم اس نمائش کے ذریعہ پہنچانا چاہتے ہیں۔ میرا مطلب یہ ہے کہ یہ نمائش یورپ کے ماضی، موجودہ اور اپنے مستقبل کے درمیان جدوجہد کو ظاہر کرنے کی کوشش کر رہی ہے۔ اس لحاظ سے یہ عمارت بہت اچھی طرح سے باخبر ہے۔ تیسری وجہ یہ ہے کہ یہ ہوٹل ہوا کرتا تھا۔ ہوٹل کا اصل معنی ایک عارضی رہائش گاہ ہے۔ یہ ظاہر کرتا ہے کہ، ہم سب ایک طرح سے پناہ گزین ہیں، ہم آتے ہیں اور چلے جاتے ہیں۔ کچھ بھی مستحکم نہیں ہے، کچھ بھی مستقل نہیں ہے، کچھ بھی ازلی نہیں ہے۔ اس نے بھی ہمیں چنا ہے۔

ہم نے 'اؤٹکاسٹ یورپ' میں، لوگوں اور نقل مکانی کرنے والے لوگوں کی یادیں دیکھی ہیں۔ اس چیز کے بارے میں اندازہ مت لگائے جس کے بارے میں آپ کچھ نہیں جانتے، کیونکہ نمائش میں ہر چیز کی ایک کہانی ہوتی ہے، اور ہر کہانی کے ساتھ ایک لمحہ جڑا ہوتا ہے جس کا ہم سب سے تعلق ہو سکتا ہے۔

آپنے ثقافتی پس منظر کے بارے میں علم بنا چاہیے، ورنہ اور تاریخ کے بارے میں واضح خیالات ہونا اور ان میں کیا فرق ہے جاننا ضروری ہے۔

تمام اشیاء جمع کرنے اور نمائش کو منظم کرنے میں کتنا وقت لگا؟

اؤٹ کاسٹ یورپ کے ہر پارٹنر تنظیم کے پاس اشیاء کو جمع کرنے کے لئے تقریباً 5 ماہ کی مدت کی ہوتی ہے اور ہر اس ملک میں نمائش منقد کرتے ہیں جو ممالک اس میں شرکت کرتے ہیں جس میں چیک جمہوریہ ہے، ہنگری، سربیا، بلغاریہ اور مقدونہ جمہوریہ شامل ہیں۔ نمائش ان ممالک میں مقامی طور پر مخصوص اشیاء کے ساتھ منعقد ہوتی ہے۔ ان میں سے ہر ایک ملک اپنی تاریخ کے ایک خاص دور پر توجہ مرکوز کرتا ہے، جب لوگ بڑے پیمانے پر ملک چھوڑ گئے تھے یا وہاں منتقل ہوئے جو پناہ گزینوں کے طور پر وہاں گئے۔ پھر، ہم نے سب چیزوں کو یہاں اکٹھا کیا، اس بین الاقوامی اور آخری نمائش میں۔ ہمارے لئے، اشیاء کو جمع کرنے اور نمائش کو حتمی شکل دینے میں 6 سے 8 مہینے لگے۔ ہم نے ایک دوسرے ممالک میں سفر کیا۔ اور لوگوں سے ان کی اشیاء کے لئے پوچھا جنہوں نے منتقلی اور نقل مکانی کے تجربے کی عکاسی کی۔ وہ معاصر پناہ گزینوں کی اشیاء کے ساتھ نمائش کی گئی ہیں، جو لوگ گزشتہ چند سالوں میں یورپ میں آئے ہیں۔ اشیاء جمع کرنے کے لئے، ہم نے ریڈیو، اخبارات اور سوشل میڈیا پر لوگوں کو کھلی کال دی۔ اس کے علاوہ، ہم نے کئی ایسے اداروں کے ساتھ تعاون کیا جو یونان میں پناہ گزینوں کے ساتھ کام کرتی ہیں، اس کے ساتھ ساتھ گروپوں اور کلیوں کے ساتھ جو 1920 کی دہائی کے یونانیوں کے تجربے کے متعلق ہیں۔

ان کمروں کمرے میں سے ایک کمرے میں، ایک نیا اسمارٹ فون ہے لیکن بند ہے۔ آپ نے اسے یہاں اس کی نمائش کرنے کا فیصلہ کیوں کیا؟

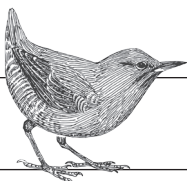
عام طور پر، یہ ایک نوجوان لڑکے کی تصویر دکھاتا ہے۔ بدقسمتی سے، بہت سے لوگ اس کے ساتھ کھیل رہے اور تھوڑی عرصے بعد اس کی بیٹری مر گئی۔ جو آپ کو دیکھنا چاہیے تھا وہ حسین تھا، جو ایران کے شہر شیران سے ایک نوجوان لڑکا ہے۔ اس کی دادی، میرم، پناہ گزین کے طور پر گزشتہ سال یونان آئی تھیں۔ اس نے ہمیں بتایا کہ اس کے پاس کوئی چیز نہیں ہے، کیونکہ قاجاق(سمگلروں) نے اس کے پیسے لے لیے، اس کی چیزیں، جو کچھ اس کے پاس تھا لے

آرٹ کی نمائش ایک ایسی جگہ ہے جہاں آرٹ والی چیز ایک سامعین سے ملتی ہے۔ ہمیشہ سے کچھ چیزوں کی کشش ہوتی ہے جو آپ کی توجہ کو گرفت میں اور برقرار کرتی ہیں۔ وہ 24 اکتوبر کا دن تھا جب 'نوجوان صحافیوں کی ٹیم کے ایک گروپ نے'اؤٹ کاسٹ یورپ' نمائش کا دورہ کیا۔ ذاتی ڈائریوں سے لے کر، کپڑے اور زیورات، ایک سلائی مشین اور ایک چھوٹا سا ٹیلی ویژن، جس چیز کی بھی نمائش ہوئی وہاں اس کا آرٹ کے ساتھ کچھ لینا دینا تھا۔ یہ نقل مکانی کی یادوں کے بارے میں اور بلقان کی تحریک اور اس سے باہر بلکہ 1920 کے بعد کی تھیں۔ تاہم، نمائش کا سب سے زیادہ دلچسپ اور خاص حصہ اس کی ترتیب تھی: 124 سالہ پرانا ہوٹل 'یاگیین' جو ایٹھنز کے اوونیا چوک میں ہے، جس کو آرٹسٹ ذیلر کی طرف سے ٹیزران کیا گیا ہے۔ باہر سے دوبارہ صحیح حالت میں کیا گیا، لیکن اندر اسی حالت میں چھوڑ دیا، نمائش کے منتظمین نے اس انتخاب کیا کیونکہ یہ ایٹھنز میں سب سے قدیم ترین ہوٹلوں میں سے ایک ہے، جو اب بھی وہاں وقت پر مزاحمت کر رہا ہے، جیسا کہ 'اؤٹ کاسٹ یورپ' کی اشیاء کے پیچھے یادیں۔

وہاں ہر چیز کی ایک لمبی کہانی ہے۔ ان چیزوں کا سفر 1920 ء سے شروع ہوا ہے۔ جب ایشیا ماینرز کی ایک متنوع آبادی کو ہنگامی طور پر یونان میں پناہ گزینوں کے طور پر گھسیٹ لیا تھا جب وہ ان کو بے گھر کرنے والی جنگ سے نمٹنے کی جدوجہد کر رہے تھے -اور وہ مشرق وسطیٰ میں جنگ اور یورپ میں پناہ گزینوں کی آمد کے ساتھ ابھی تک جاری ہے۔ گیلری کے دورے کے بعد، ہم نے مسٹر نیکوس پاپااکوستاس کے ساتھ نمائش کے بارے میں گفتگو کی۔ وہ 'انٹر الیاء' کے شریک بانیوں میں سے ایک ہیں،'انٹر الیاء' تنظیم 'اوتکاسٹ یورپ' کو منقد کروانے والی تنظیم ہے۔

آپ کو اس نمائش کے بارے میں کیسے خیال آیا؟

ہمیں 20 مہینے قبل اس نمائش کا خیال آیا، جب ہم نے سوچ وپچار کی کوشش کی اور یورپی عوام کی اپنی تاریخ کے بارے میں، یورپی عوام کی منتقلی اور یادداشت کے بارے میں خیال تلاش کرنے کی کوشش کی۔ اس کے علاوہ یاد کرنے کے لیے، دوسرا مسئلہ جس پر ہم نے بات چیت شروع کی وہ جمہوریت تھا، ایک سرگرم شہری کے طور پر حصہ لینے کے آغاز سے پہلے کس چیز کا ہونا ضروری ہے۔ تو آپ کو

Σαμπάνα: η 23χρονη Αφγανή που πολεμά τα στερεότυπα

Της **ΑΛΙΣΜΠΑ ΡΑΧΙΜΙ**

Το να δουλεύει μια Αφγανή δεν είναι τόσο ασυνήθιστο, όσο ήταν στο παρελθόν, μια και οι περισσότεροι Ευρωπαίοι σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ισότητα. Το να δουλεύει μια Αφγανή σε ένα ανδρικό κομμωτήριο, όμως, είναι κάτι που αποτελεί ακόμα ταμπού για την πλειονότητα των Αφγανών και χρειάζεται μεγάλο κουράγιο για να κάνεις κάτι τέτοιο.

Όπως φαίνεται η Σαμπάνα έχει το κουράγιο να δουλεύει σε ανδρικό κομμωτήριο. Είναι 23 χρόνων, κατάγεται από το Αφγανιστάν, αλλά έχει γεννηθεί και μεγαλώσει στο Ιράν. Από μικρή τής άρεσε να ασχολείται με τα μαλλιά και το μείκ απ και όταν έγινε 15 άρχισε να δουλεύει σε ένα σαλόνι ομορφιάς στο Ιράν.

«Το να δουλεύεις σε ένα κομμωτήριο στην Ελλάδα είναι πολύ διαφορετικό απ' ό,τι στο Ιράν, γιατί εδώ τα κομμωτήρια είναι και για άνδρες και για γυναίκες», μας λέει. Δεν είχε δουλέψει ποτέ με άνδρες στο παρελθόν και στην αρχή ήταν πολύ διστακτική.

Εχει να αντιμετωπίσει πολλούς πελάτες καθημερινά. Δυστυχώς, όμως, το να εξυπηρετεί Αφγανούς πελάτες δεν είναι μια εύκολη δουλειά. Αρκετοί δεν την αφήνουν να τους κουρέψει ή να τους ξυρίσει, ενώ κάποιοι άλλοι την κοιτούν σαν να είναι εξωγήινη ή, ακόμα χειρότερα, την κοροϊδεύουν. Και σαν να μην έφταναν

αυτά, στον Αφγανό συνάδελφό της δεν αρέσει που δουλεύουν μαζί. Κάθε φορά που κάποιος πελάτης τής συμπεριφέρεται ευγενικά, εκείνος θυμώνει και αρχίζει να της φωνάζει για το παραμικρό λάθος που μπορεί να κάνει.

Θα είχε σταματήσει εδώ και καιρό αυτή τη δουλειά, αλλά ευτυχώς έχει μια οικογένεια που τη στηρίζει και της δίνει κουράγιο κάθε φορά που εκείνη αισθάνεται ότι θέλει να τα παρατήσει. Η μητέρα τής Σαμπάνα λέει ότι θέλει η κόρη της να είναι toλμηρή και να μάθει να στηρίζεται στα

πόδια της, χωρίς να περιμένει βοήθεια από κανέναν.

Η Σαμπάνα αντιμετωπίζει αυτό το πρόβλημα, ενώ και η μητέρα της αντιμετωπίζει τον σαρκασμό των άλλων κατοίκων της δομής φιλοξενίας προσφύγων του Σχιστού, όπου και μένουν, για το επάγγελμα της κόρης της. Δεν αποθαρρύνεται ποτέ όμως, ούτε αφήνει την κόρη της να χάσει το κουράγιο της. Ακόμα και με όλα αυτά τα προβλήματα, η Σαμπάνα είναι ευτυχισμένη και ικανοποιημένη από το επάγγελμά της και δεν σκοπεύει να το εγκαταλείψει.

Shabana: a 23-year-old woman from Afghanistan who is fighting stereotypes

By **ALISHBA RAHIMI**

Afghan women working is not as unusual as it used to be, since most of the people here in Europe respect human rights and equality. However, women working in a men's salon is still a taboo for the majority of Afghans and it needs a lot of courage to do such a job.

As it seems Shabana has that courage to get on with her job. She is 23 years old, an Afghan girl, born and raised in Iran. She was interested in hairdressing and makeup since childhood, and at the age of 15 she started working in a beauty parlour in Iran.

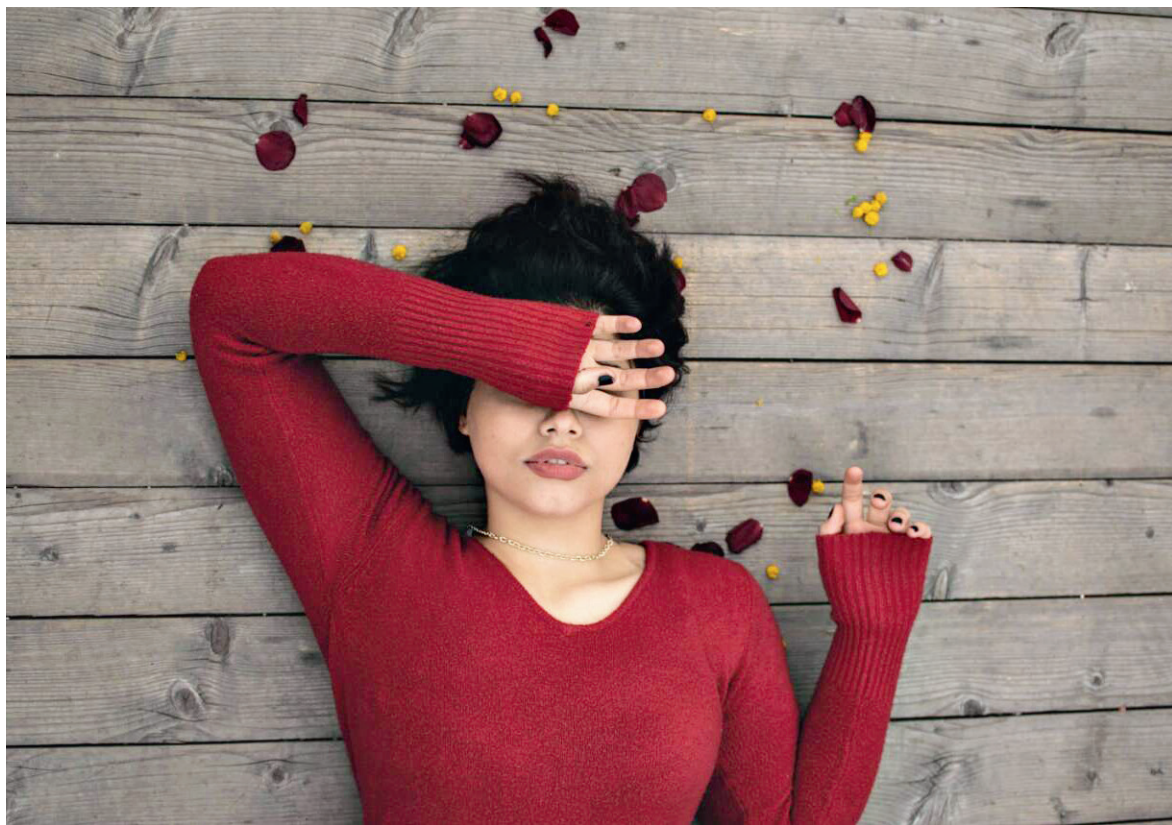
She says that "It's way different working in Greece than in Iran, because the beauty salons here are for both men and women." She had never worked for men in the past and in the beginning she was really hesitant.

She has to deal with so many customers everyday. Unluckily, dealing with Afghan customers is still not an

easy task. Some of them don't let her cut their hair or shave them, while some others are staring at her as if she was an alien or even making fun of her. On top of that, her Afghan colleague doesn't like her working there. Anytime a customer treats her well he gets mad and starts yelling at her on minor mistakes.

She would have left this job long time ago, but fortunately she has a family that supports and encourages her when she feels like giving up. Shabana's mother says that she wants her daughter to be bold and to learn how to stand on her own feet, not expecting anybody to help her.

Shabana comes up against a problem, while her mother also faces sarcasm everyday in the camp when other women talk about her daughter's occupation. She never gets disheartened, though, nor does she let Shabana to be. After all these problems Shabana is still so happy and satisfied of her occupation and she will carry it on.

You Can Do it

By **IHTISHAM KHAN**

YES YOU can do it
Because losing is not acceptable, oh human being
Yes it's true you can do it
Understand life because that's what you know
Of course you can do it
Inside every human being is a man and you also are a man
Yes man you can do it
Leave the disappointment and sadness, human being
That's it, you can do it
Come out from your few small dreams and take a look
Everything is available, you can do it
Hold patience in your hands tightly and try hard
Yes listen clearly, you can do it
With effort and patience you can get to God
Like this you can get to God, yes you can do it
From learning you can have everything except for yourself
Yes everything is for you because you can do it
Don't take life easily, oh human being
Because with this effort you can do it
Don't be tense or selfish, do everything with your heart
Because with good luck you can do it
Come back from your broken heart and from your painful heart, oh human being
Come again to life because from now on you can do it too
With actions, effort and understanding everything is possible
That's it, from now on you can do it
Put your hand on your heart and feel the relaxation, oh human being
Khan, see this beautiful world because you have understood that you can do it

تم کرسکتے ہو

احتشام خان کی طرف سے

ہاں تم کرسکتے ہو
کیونکہ تم ہار نہ ماننے والا انسان ہو
ہاں سچ ہے تم کرسکتے ہو
زندگی کو سمجھو کیونکہ یہی سے تیری پہچان ہے
ہاں بالکل تم کرسکتے ہو
ہر انسان میں وہ ٹپ ہے اور تم میں بھی ہے
جی ہاں تم کرسکتے ہو
مایوسی اور حفاگان کو چھوڑو اے انسان
یہی ہے جس سے تم کرسکتے ہو
ذرا خوابوں اور خواہشات سے باہر نکل کر دیکھو
سب کچھ ہے جس سے تم کرسکتے ہو
اپنے صبر کے پیمانے کو تھام لو اور کوشش کرو
تم نے صحیح سنا کہ تم کرسکتے ہو
کوشش اور صبر سے خدا ملتا ہے
تم اس سے خدا کو بھی حاصل کرسکتے ہو
تمہیں سیکھنے کے لیے بہت کچھ ہے بس تمہاری کمی ہے
ہاں یہ سب تمہارے لیے ہے کیونکہ تم کرسکتے ہو
آسان نہ سمجھو اس زندگی کو اے انسان
کیونکہ کوشش جی تم کرسکتے ہو
تنگ دل اور خود غرض بنوجو بھی کرو دل سے کرو
کیونکہ خوشدلی سے تم کرسکتے ہو
ٹوٹے دل اور درد دل سے واپس اجاؤں اے انسان
لوٹو اؤں زندگی میں کیونکہ تم اب بھی کرسکتے ہو
عمل، کوشش اور سمجھ سے سب کچھ ممکن ہے
یہی تو ہے جس سے تم کرسکتے ہو
دل پر ہاتھ رکھو اور سکون کو محسوس کرلو اے انسان
خان، ذرا دیکھو اس دنیا کے حسن کو کیونکہ تم نے جانا کہ تم کرسکتے ہو۔

Η ιστορία της προσφυγιάς

Της **ΖΕΪΝΑΜΠ ΧΑΛΙΦΑ**

Νομίζω πως από αυτήν την ιστορία κερδισμένος θα είναι αυτός που αναγκάστηκε να έχει πολύ θάρρος. Τόσο θάρρος ώστε να μπορέσει να βγάλει ό,τι έχει μέσα στην καρδιά του, να πάρει μόνο τα απαραίτητα πράγματα μαζί του μέσα σε μια βαλίτσα λίγων κιλών και να δει για τελευταία φορά τον δρόμο όπου έμενε και το σπίτι του, να δει την πόλη του να απομακρύνεται, για χρόνια ή για πάντα.

Όταν ταξιδεύεις ως πρόσφυγας η καρδιά σου τρέμει. Αυτό το ταξίδι είναι η μεγαλύτερη αλλαγή της ζωής σου. Βλέπω φίλους και γνωστούς, μετά από χρόνια ζωής και ενώ έχουν παντρευτεί και έχουν κάνει παιδιά, μετά από χρόνια εργασίας και ενώ τα παιδιά τους έχουν πάει σχολείο, να παίρνουν την απόφαση και να ξεκινούν το ταξίδι της προσφυγιάς. Μου κάνει εντύπωση. Οχι τόσο η απόφασή τους, όσο η δύναμή τους.

Πώς μπορούν να παίρνουν αυτό το ρίσκο να αλλάξουν τη ζωή τους εντελώς; Πώς μπορούν να μπουں σε μιαν άλλη πραγματικότητα και να ξεκινήσουν πάλι από την αρχή, να μάθουν πάλι όλα όσα ξέρουν; Να μιλάνε σαν μικρά παιδιά και να μάθουν την αλφαβήτα, να γράφουν, να διαβάσουν, να μπορέσουν να κάνουν σχέσεις με άλλους ανθρώπους με τους οποίους δεν μοιάζουν καν. Να ψάχνουν για καινούργιες δουλειές για να βγάλουν χρήματα. Πριν από αυτό, τα χρήματα δεν μας απασχολούσαν τόσο, τώρα δίνουν ασφάλεια για τις ζωές μας.

Αυτοί οι άνθρωποι έχουν μεγαλώσει. Πώς μπορούν να ξεχάσουν το άγχος τους και να το εξηγήσουν σε άλλη γλώσσα; Πώς μπορούν να περνούν το απόγευμα της Κυριακής μέσα σε ένα κοντέινερ ή σε ένα μικρό διαμέρισμα, έχοντας πουλήσει τα παλιά τους σπίτια με τα πολλά παράθυρα;

Χρειάζεται μεγάλη θέληση για να φύγουν. Πόσο δυνατός μπορεί να είσαι για να περάσεις μια ζύληνη γέφυρα; Πόσο περίεργο είναι να αφήνεις τα πάντα και να φεύγεις για πάντα; «Πάντα», βαριά λέξη. Τόσο βαριά σαν να πέφτει πάνω σου και να σε πλακώνει ένα τεράστιο βάρος που σου κόβει την ανάσα. Είναι περίεργο. Ο άνθρωπος βρίσκει ξαφνικά τόσο πολλή δύναμη για να τα αφήσει όλα πίσω του.

Αρκετοί λένε απλά μία λέξη: «πρόσφυγας». Δεν καταλαβαίνουν, όμως, τι έχει αφήσει πίσω του και τι δρόμο περνάει ο πρόσφυγας. Μερικοί πρόσφυγες χάνουν στο ταξίδι τους ανθρώπους που αγαπάνε, όπως τα αδέρφια τους. Όταν αποφασίζουμε να φύγουμε από τις χώρες μας όχι μόνο αφήνουμε πίσω ό,τι είχαμε, αλλά κρατάμε όλη μας τη ζωή στο χέρι. Ρισκάρουμε τις ζωές μας για να τις κάνουμε καλύτερες. Δεν χρειάζεται να μας λυπάστε. Ηρθαμε εδώ για να συνεχίσουμε και να φτιάξουμε τις ζωές μας. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τις στιγμές που έχουμε περάσει.

Αλλά ας μην ανοίξουμε το θέμα για το τι έχουμε μέσα μας, για ποιο λόγο φύγαμε. Ας είμαστε κερδισμένοι με το θάρρος που χρειάζεται η ιστορία μας και ας είμαστε έτοιμοι για τα πάντα. Ας είμαστε πολέμιστές και το σώμα μας ας αντέχει σαν σίδερο. Ας έχουμε δύναμη.

Μετανάστευση, داستان ترسناک

زینب خلیفه

Μετανάστευση από این دسته داستان هایی است که فکر میکنم قهرمان هایش باید آدم های بی اندازه شجاعی باشند، آنقدر شجاع که بتوانند دل از همه چیز بکنند، چند کیلو بار ضروری بپزند توی چمدان برای آخرین بار خانه و کوچه و شهرشان را نگاه کنند و دور شوند. شاید برای چندسال شاید برای همیشه، مهاجرت از آن دسته کارهاییست که انجام دادنش دلم را میلرزاند! مهاجرت بزرگترین تغییر زندگی ما آدمهاست.

وقتی دوستان و آشنایانی را میبینم که بعد از سال ها زندگی، بعد از ازدواج و به دنیا آوردن یک یا چند فرزند، بعد از سال ها کارکردن در این شرکت و آن سازمان، بعد از چندین سال مدرسه رفتن فرزندان، تصمیم به مهاجرت میگیرند تعجب میکنم!

تعجب از تصمیمشان نیست بلکه از عزمشان هست...!! اینکه چطور میتوانند دست به چنین ریسکی بزنند و یک دفعه وارد دنیایی دیگر شوند و دوباره شروع کنند به یاد گرفتن چیزهایی که قبلاً یکبار آموخته بودند، یاد بگیرند مثل بچه ای نو پا حرف بزنند و الفبا را حفظ کنند و بنویسند و بخوانند، بتوانند با آدم هایی ارتباط برقرار کنند که شبیه آنها نیستند از هر لحاظ زبانی، فرهنگی، بگردند دنبال شغلی تازه و پولی به دست آورند که تا پیش از این برایشان پول خارجی بود و حالا اعتباری برای زندگی!!

ادم هایی که دیگر سنی از آنها گذشته، چطور میتوانند غمشان را به زبانی دیگر توضیح دهند؟!

چطور میتوانند غروب های یکنواخت را در یک آپارتمان کوچک و محقر حاصل فروش خانه ای پر پنجره در شهر خوششان بگذرانند و فکرشان مثل قاصدکی سبک، فرسنگ ها دورتر نرود و خودش را به جایی به نام «خانه» خاطر آتش، نرساند و دلتنگی با انگشت های سرد عرق کرده اش گلویشان را فشار ندهد...

چقدر اراده میخواهد رفتن؟!!

چقدر باید قوی بود برای رد شدن از این پل چوبی؟!
چقدر عجیبند آن هایی که دل از همه چیز میکنند و برای همیشه میروند...

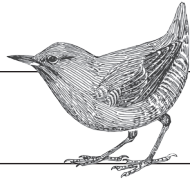
«همیشه» واژه سنگینی ست، آنقدر سنگین که گاهی مثل بختکی چاق روی ادم میوفتد و نفس کشیدن زیر تن عظیمش غیرممکن میشود. عجیب هست... عجیب هست که ادم ها یک دفعه این حجم از دل کندگی را از کجا می آورند!!

خیلی ها راحت این کلمه را به زبان می آورند «مهاجر» اما هیچ کس نمیفهمد کسی که مهاجرت میکند از چه چیزهایی دل می کند از چه راه هایی میگذرد و بعضی از این مهاجران «عزیزان» خود را در این راه از دست داده اند. در واقع ما وقتی تصمیم به مهاجرت میگیریم نه تنها همه چیز را رها میکنیم بلکه زندگیمان را در کف دستان میزاریم و ریسک میکنیم به قیمت جانمان به سوی زندگی بهتر....

ما مهاجران به ترحم نیازی نداریم ما امده ایم که ادامه زندگیمان را بهتر بسازیم لحظاتی که ما مهاجران سپری کردیم خیلی از انسانها از تصور عاجز هستند!

مهاجران قهرمان های شجاع قصه ای هستند که برای جنگیدن با هر چیزی آماده اند.

قهرمان هایی با بدن های آهنین و نیرویی خارق العاده...

Αν έχεις θέληση... Μέρος Β'

Των **MORTEZA RAXIMI, ΟΥΜΕΡ ΦΑΡΟΥΚ, ΖΕΪΝ ΑΛΙ, ΝΟΥΡΑ ΑΛ ΦΑΝΤΑΙ, ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΡΑΧΜΑΝ ΜΑΝΤΑΛΑ**

Η Αλία αλ Αϊσα είναι η μοναδική έφηβη αθλήτρια που γνωρίσαμε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας με τους πρόσφυγες παραολυμπιακούς αθλητές, το οποίο ξεκινήσαμε στο 11ο τεύχος των «Αποδημητικών Πουλιών». Γεννημένη πριν από 17 χρόνια στην Ελλάδα από Σύρους γονείς, χαμογελάει πλατιά όταν μιλά για το άθλημά της, το μπότσια.

Μπορείς να μας μιλήσεις για το μπότσια;

Νιώθω χαρούμενη, μου άρσει να ενθαρρύνω τα παιδιά και τον εαυτό μου.

Θα ήθελες να φτάσεις στους Παραολυμπιακούς Αγώνες;

Θα ήθελα να συμμετάσχω σε αγώνες στο εξωτερικό.

Γιατί διάλεξες το μπότσια;

Κάνω και ποδόλατο, απλά εστιάζω περισσότερο στο μπότσια.

Ποιο είναι το μήνυμα που στέλνεις σε άτομα με αναπηρία;

Θα ήθελα να τους ενθαρρύνω να παίξουν καλά. Να μην απομονωθούν, να βγουν έξω, να κάνουν φίλιες. Εγώ έκανα φίλιες μέσω του αθλήματος. Τους συνιστώ να κάνουν μπότσια ή οποιοδήποτε άλλο άθλημα.

Τι έχεις καταφέρει να κάνεις μέσω του μπότσια;

Για μένα το μπότσια είναι ότι έρχομαι εδώ, περνάω ωραία, μαθαίνω. Στην αρχή δεν ήξερα να παίζω καλά, αλλά τώρα είμαι καλύτερη.

Τι σου προσφέρει το μπότσια;

Μου προσφέρει την πιθανότητα να παίζω και να κερδίζω βραβεία. Ολοι αυτοί οι αθλητές, όμως, χρειάζονται και κάποιον να τους στηρίξει, έτσι ώστε όλα τα όνειρα κάποια στιγμή να πάψουν να είναι όνειρα και να γίνουν χειροπιαστή πραγματικότητα.

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΛΥΒΑΣ εργάζεται στην Ελληνική Παραολυμπιακή Επιτροπή ως τεχνικός διευθυντής αθλημάτων και υπεύθυνος των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, μέρος των οποίων είναι και το πρόγραμμα για τους πρόσφυγες παραολυμπιακούς αθλητές.

Πώς προέκυψε η ιδέα για την παραολυμπιακή ομάδα προσφύγων;

Στην Παραολυμπιακή Επιτροπή δίνουμε μεγάλη σημασία στην εκπαίδευση και χρησιμοποιούμε τα παραολυμπιακά αθλήματα αλλά και τους Παραολυμπιακούς Αγώνες ως παραδείγματα για να διδάξουμε στην κοινωνία την ισότητα, τον σεβασμό στη διαφορετικότητα και τον σεβασμό στις διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους. Είναι λοιπόν ήδη μεγάλο μέρος της νοοτροπίας μας όλο αυτό και όταν προέκυψε η μεγάλη προσφυγική κρίση στην Ελλάδα, μου ήρθε και αυτή η ιδέα, η οποία μπόρεσε να πραγματοποιηθεί με τη βοήθεια του Agitos Foundation.

Πόσα είναι τα αθλήματα στα οποία συμμετέχουν οι πρόσφυγες αθλητές;

Νομίζω πως είναι έξι. Οι περισσότεροι έχουν τώρα αρχίσει να ασχολούνται με τον αθλητισμό, οπότε προσπαθούμε να τους κάνουμε να δοκιμάσουν όσο περισσότερα αθλήματα γίνεται. Οι αθλητές που έχουμε βρει μέχρι στιγμής, όμως, ασχο-

λούνται κυρίως με τον στίβο, την κολύμβηση, την ξιφασκία σε αμαξίδιο και το μπότσια. Την πρώτη χρονιά του προγράμματος είχαμε και αθλητές που έκαναν άρση βαρών.

Πόσοι πρόσφυγες αθλητές υπάρχουν αυτήν τη στιγμή στην Ελλάδα;

Είχαμε περίπου 20 αθλητές από την αρχή του προγράμματος. Την τελευταία χρονιά το μάξιμουμ που φτάσαμε ήταν 13 γιατί πολλοί από αυτούς βρίσκονται πλέον σε άλλες χώρες. Κάποιοι πήγαν σε χώρες της Ευρώπης και κάποιοι γύρισαν στις πατρίδες τους. Αυτήν τη στιγμή, λοιπόν, έχουμε 6 αθλητές. Ψάχνουμε όμως συστηματικά νέους αθλητές, οπότε αυτός ο αριθμός αλλάζει συνεχώς.

Από ποιες χώρες προέρχονται αυτοί οι αθλητές;

Το 90% είναι από τη Συρία και το Ιράκ. Είχαμε και κάποιους από τη Σομαλία και το Πακιστάν στο παρελθόν.

Σε ποια αθλήματα συμμετέχουν αυτοί οι αθλητές και πώς καταφέρατε να τους βρείτε;

Συνεργαστήκαμε με την UNHCR επειδή αυτοί έχουν όλες τις πληροφορίες για τους πρόσφυγες και το πού ζουν. Αφού, λοιπόν, είχαμε τους αριθμούς και τα ονόματα των ΜΚΟ που ασχολούνταν με τις περιπτώσεις τους, επικοινωνήσαμε μαζί τους, κάναμε συναντήσεις, μας έδωσαν τα ονόματά τους και μας βοήθησαν παρέχοντάς μας κοινωνικούς λειτουργούς και μεταφραστές. Όταν τους συναντάμε τους μιλάμε για τα παραολυμπιακά αθλήματα, τους δείχνουμε εικόνες και βίντεο, τους εξηγούμε περί τίνος πρόκειται και, αν ενδιαφέρονται, τους φέρνουμε στο γήπεδο για να κάνουν και λίγη προπόνηση.

Τι ακριβώς παρέχει η Παραολυμπιακή Επιτροπή στους αθλητές; Για παράδειγμα, λαμβάνουν φαγητό και στέγη από εσάς;

Εμείς τους προσφέρουμε ό,τι έχει να κάνει με τον αθλητισμό. Δεν τους δίνουμε φαγητό και στέγη γιατί αυτά τα έχουν αναλάβει οι ΜΚΟ και κάποιες άλλες υπηρεσίες. Εμείς τους στηρίζουμε σε ό,τι έχει να κάνει με τον αθλητισμό. Για παράδειγμα,

φροντίζουμε να έχουν πρόσβαση σε γήπεδα, τους παρέχουμε το προσωπικό και τους προπονητές μας, όπως και εξοπλισμό. Επίσης, τους δίνουμε την ευκαιρία να συμμετέχουν σε διοργανώσεις. Αρα, ό,τι έχει να κάνει με τον αθλητισμό μπορούμε να τους το προσφέρουμε.

Ποιον εκπροσωπούν αυτοί οι αθλητές, τις χώρες τους;

Επειτα από συζήτηση και συμφωνία με τη Διεθνή Παραολυμπιακή Επιτροπή, δημιουργήθηκε η ομάδα των Ανεξάρτητων Παραολυμπιακών Αθλητών. Με αυτόν τον τρόπο όσοι πρόσφυγες αθλητές θέλουν να συμμετάσχουν και να αγωνιστούν σε διεθνείς διοργανώσεις, εκπροσωπούν αυτήν την ομάδα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν παίζουν για τη χώρα τους ή την Ελλάδα, αλλά για την ομάδα των Ανεξάρτητων Παραολυμπιακών Αθλητών και σημαία τους είναι η σημαία της Διεθνούς Παραολυμπιακής Επιτροπής. Αν μάλιστα ένας από αυτούς τους αθλητές πάρει χρυσό μετάλλιο, τότε θα ακουστεί ο ύμνος της Διεθνούς Παραολυμπιακής Επιτροπής.

Με ποιον τρόπο κάνετε τους πρόσφυγες να δείξουν ενδιαφέρον για τα παραολυμπιακά αθλήματα;

Για κάποιο λόγο απάντησαν όλοι πολύ θετικά στην πρόσκλησή μας. Σχεδόν όλοι τους ήθελαν να μάθουν περισσότερα. Ίσως επειδή το βλέπουν ως μια νέα αρχή ή ίσως επειδή η καθημερινότητά τους είναι γεμάτη δυστυχία και ήθελαν να κάνουν κάτι πιο αισιόδοξο, οπότε δεν ήταν δύσκολο για μας να τους κάνουμε να εμπλακούν. Επίσης ήμασταν πολύ φιλικοί μαζί τους και τους παρείχαμε τις ίδιες υπηρεσίες που δίνουμε και στους δικούς μας αθλητές. Δεν τους μισο-υποστηρίζουμε. Τους δώσαμε πρόσβαση στα καλύτερα γήπεδά μας, στους καλύτερους προπονητές και τον καλύτερο εξοπλισμό μας, τους δώσαμε την ευκαιρία να συμμετάσχουν στα εθνικά μας πρωταθλήματα. Νομίζω πως αυτό τους παρακίνησε ακόμα περισσότερο, επειδή ήξεραν ότι τους αντιμετωπίζουμε όπως όλους τους αθλητές, όπως τους δικούς μας αθλητές.

עندما تمتلك الإرادة

(الجزء الثاني)

مرتجى رحيمي, اومير فاروق, زين علي, نورا الفضلي, عبد الرحمن مد الله

عالية العائشة هي أصغر رياضية مراهقة تعرفنا عليها خلال زيارتنا إلى اللاعبين البارالمبيين و التي بدأنا بالكتابة عنها في العدد ١١. عالية ولدت في اليونان منذ ١٧ عاماً من عائلة سورية. عالية تبسّم ابتسامة واسعة عندما تتكلم عن رياضتها المفضلة، البوتشيا.

هل بإمكانك التحدث إلينا عن البوتشيا؟

أشعر بالسعادة، أقوم بتشجيع الأطفال و هم يقومون بتشجيعي أيضاً.

هل ستودين الوصول للألعاب البارالمبية؟

نعم سأود المشاركة في الألعاب البارالمبية التي ستقام خارج اليونان.

لماذا اخترت البوتشيا؟

أمارس أيضاً رياضة الدراجة الهوائية، لكنني أركز أكثر على البوتشيا؟

ما هي الرسالة التي تودين إرسالها للأشخاص من ذوي الإعاقة؟

أود تشجيعهم على اللعب بشكل جيد. عليهم بعدم الإنعزال عن المجتمع، عليهم بالخروج من المنزل و تكوين صداقات. شخصياً قمت بتكوين العديد من الصداقات عبر هذه الرياضة. أنصحهم بممارسة البوتشيا أو أي رياضة أخرى.

عليك، ما الذي نجحت في تحقيقه عبر البوتشيا؟

بالنسبة لي البوتشيا هي القدوم إلى التمرين، قضاء وقت ممتع و التعلم. في البداية لم أكن ألعب بشكل جيد و لكن مستواي الآن أفضل.

ما الذي تقدمه لك رياضة البوتشيا؟

إمكانية اللعب و الحصول على جوائز. جميع هؤلاء الرياضيين، يحتاجون لأشخاص يدعمونهم من الخلف، و ذلك لجعل أحلامهم حقيقة فعلية.

فاسيليس كاليفاس يعمل في اللجنة البارالمبية اليونانية كمدير رياضي تقني و مسئول عن البرامج التعليمية، و أحدها هو برنامج الرياضات البارالمبية للأجنين.

كيف ظهرت فكرة الفريق البارالمبي للأجنين ؟

في اللجنة البارالمبية، نعطي اهتماماً موسعاً للتعليم و نستعمل الرياضات البارالمبية و الألعاب البارالمبية كأمتلة لتعليم المجتمع حول المساواة و احترام الاختلاف في وجهات النظر بين الناس. كل هذه الأمور تشكل جزءاً كبيراً من طريقة تفكيرنا و عندما بدأت أزمة اللجوء الكبيرة في اليونان، خطرت على بالي فكرة اقتراح هذا البرنامج بدعم و مساعدة منظمة اغيتوس Agitos Foundation.

كم عدد الرياضات التي يشارك بها اللاجئين الرياضيون؟

أعتقد بأن هنالك 6 رياضات. أغلبيتهم بدؤوا الآن بممارسة الرياضة. لهذا نحاول أن نجعلهم يجربون أكبر عدد ممكن من الألعاب. الرياضيون الذين وجدناهم حتى اللحظة يمارسون بشكل عام ألعاب القوى، السباحة، المبارزة على الكرسي و البوتشيا. في السنة الأولى من البرنامج كان لدينا رياضيون يمارسون ألعاب القوى.

ما هو عدد الرياضيين الموجودين في اليونان في هذه اللحظة؟

كان هنالك 20 رياضي منذ بداية البرنامج. في السنة الأخيرة العدد الأقصى كان 13 رياضياً حيث الكثير من الرياضيين الآخرين يتواجدون في بلدان أخرى حالياً. البعض ذهب إلى أوروبا و البعض الآخر عاد إلى بلاده. في هذه اللحظة لدينا 6 رياضيين. لكننا نبحث بشكل مستمر عن الرياضيين لهذا الرقم الذي أعطيتكم إياه في تغير مستمر.

ما هي البلدان التي يأتي منها هؤلاء الرياضيون؟

90% من الرياضيين يأتون من سوريا و العراق. كان لدينا رياضيون من الصومال و باكستان في الماضي.

ما هي الرياضات التي يشارك بها هؤلاء الرياضيون و كيف نجحت في إيجادهم؟

تعاوننا مع المفوضية العليا لشؤون اللاجئين و التي تملك جميع المعلومات عن جميع اللاجئين و أماكن إقامتهم. من اللحظة التي أعطونا فيها أرقام و أسماء المنظمات الغير حكومية و التي تعني بحالات هؤلاء اللاجئين. قمنا بالتواصل معهم و عقد بعض الاجتماعات، أعطونا أسماء بعض اللاجئين و ساعدونا بتوفير عاملين اجتماعيين و مترجمين للمساعدة في التواصل معهم. عندما نلتقي باللاجئين نحدثهم عن الرياضات البارالمبية. نريهم صوراً و مقاطع فيديو، نشرح لهم عن هذه الرياضات. عندما يظهرون اهتماماً، نحضرهم إلى الملعب ليقوموا ببعض التمرينات.

ما الذي توفره اللجنة البارالمبية للرياضيين؟ على سبيل المثال، هل يحصلون على طعام أو سكن من قبلهم؟

نحن نوفر لهم كل ما يتعلق بالرياضة. لا نعطيهم طعاماً أو مسكناً لأن هذه الأمور بإمكانهم الحصول عليها من المنظمات الغير حكومية و بعض المؤسسات الأخرى. نحن ندعهم بكل شيء يتعلق بالرياضة. على سبيل المثال، نؤمن لهم ملاعباً للتمرين، مدربين من طاقمنا بالإضافة إلى مستلزمات الرياضة. أيضاً، نعطيهم الفرصة للمشاركة في البطولات. بكلمات أخرى، نقدم لهم كل شيء متعلق بالرياضة.

ما هو الفريق الذي يمثلهم هؤلاء الرياضيون؟ هل يمثلون فرق بلادهم؟

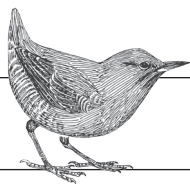
اتفقنا مع اللجنة البارالمبية الدولية بعد نقاش معهم، على تشكيل فريق الرياضيين البارالمبيين المستقلين. بهذه الطريقة، جميع اللاجئين الذين يودون المشاركة في منافسات دولية، سيمثلون هذا الفريق. مما يعني أنهم لا يلبعون لبلادهم أو لليونان، لكن لفريق الرياضيين البارالمبيين المستقلين و علمهم هو علم اللجنة البارالمبية الدولية. في حال نجح أحد هؤلاء الرياضيين بالفوز في ميدالية ما، سيتم عزف نشيد اللجنة البارالمبية الدولية أثناء التتويج.

بأي طريقة تجعلون اللاجئين يهتمون بالرياضات البارالمبية؟

لسبب ما، كانت إجابة الجميع إيجابية على عرضنا لهم للانضمام إلينا. جميعهم تقريباً أراد أن يعرف أموراً أكثر عن هذه الرياضات. ربما لأنهم يريدون القيام ببداية جديدة في حياتهم أو ربما لأن حياتهم اليومية مليئة بالأحزان مما يدفعهم للقيام بأشياء أكثر تفواًلاً. بناءً على هذا لم يكن من الصعب إقناعهم بممارسة الألعاب البارالمبية. من ناحيتنا كنا ودودين جداً معهم و قدمنا لهم نفس الخدمات التي نقدمها لرياضيينا. لا نوفر لهم "نصف دعم". أعطيناهم إمكانية ولوج أفضل ملاعبنا، و أفضل مدربيننا و أفضل مستلزماتنا، أعطيناهم الفرصة للمشاركة في بطولاتنا الوطنية. أعتقد بأن هذا كان سبباً آخر دفعهم للاستمرار بممارسة الألعاب البارالمبية لأننا تعاملهم كما تعامل جميع رياضيينا.

كما شرحنا لكم من قبل، بهذه الطريقة يمثل الرياضيون المستقلون فريقهم. مشاركتهم في البطولات تغطيها درساً كبيراً، و هو حتى نحن كأشخاص لا تملك إعاقة، يجب علينا أن نضع كل جهدنا و قوتنا من أجل تحسين حياتنا كما يجب أن نشجع جميع من يشارك في الألعاب البارالمبية. يجب علينا أن نكون فخورين بالأشخاص الذين لا يتكلمون مجالاً للإعاقة لتشكل عفة في حياتهم و الذين يعضون كل قواهم ليظهروا لنا بأننا جميعاً بإمكاننا أن نصبح أفضل مما نتوقع.

عالية العائشة هي أصغر رياضية مراهقة تعرفنا عليها خلال زيارتنا إلى اللاعبين البارالمبيين و التي بدأنا بالكتابة عنها في العدد ١١. عالية ولدت في اليونان منذ ١٧ عاماً من عائلة سورية. عالية تبسّم ابتسامة واسعة عندما تتكلم عن رياضتها المفضلة، البوتشيا.

Του **MORTEZA RAXIMI**

Τι νομίζετε ότι είναι το θέατρο για τους νέους; Απλώς μια βαρετή ερμηνεία με μουσική και πολύχρωμα κοστούμια; Τότε μάλλον δεν ξέρετε ότι χάνετε μια μοναδικά δυνατή εμπειρία, που μπορεί να σας ελκύσει και να αγγίζει την καρδιά σας.

«Σε όλο τον κόσμο καλλιτέχνες δημιουργούν μια νέα τάση στο θέατρο για νέους ανθρώπους, η οποία συνδυάζει την κομψότητα του χορού με την υποκριτική». Αυτό ήταν γραμμένο στο φυλλάδιο του θεατρικού έργου του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού και τράβηξε την προσοχή μου.

Στις μέρες μας οι νέοι έχουν ολοένα και πιο ωριμα όραματα για το θέατρο και αυτό μπορούμε να το δούμε και στην εφηβική θεατρική ομάδα του Δικτύου, η οποία ανέβασε τον «Αμλετ».

Τα πάντα άρχισαν στο Εφηβικό Δίκτυο. Όσο για το έργο, πρόκειται για την «Τραγωδία του Αμλετ, πρίγκιπα της Δανίας» του Σέξπιρ. Αλλά πώς επηρεάζει το θέατρο τη νεολαία; «Δεν θέλω να φανώ πομπώδης, αλλά μεγάλο μέρος της τοξικότητας σ' αυτόν τον κόσμο προέρχεται από συλλογική έλλειψη κατανόησης. Δεν καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον και ούτε θέλουμε, αλλά το θέατρο μας καλεί, μας αναγκάζει να κατανοούμε. Το θέατρο είναι σαν ένα γυμναστήριο κατανόησης, εκεί πάμε για να χτίσουμε τους μυς της συμπόνιας, για να μάθουμε να ακούμε, να καταλαβαίνουμε και να συνδεόμαστε με ανθρώπους που δεν είναι σαν κι εμάς», μας είπε ο έφηβος που είχε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο έργο.

Δέθηκαν τόσο πολύ μαζί τους, που αποφάσισα να γράψω για την ομάδα του «Αμλετ», αφού με κάλεσαν να δω την παράστασή τους στις 21 Οκτωβρίου, στο θέατρο «Τόπος Αλλού» στην Αθήνα. Μετά την παράσταση είχα την ευκαιρία να πάρω

Ταλαντούχοι νέοι πίσω από την αυλαία του Σέξπιρ

συνεντεύξεις από τους συντελεστές του έργου.

«Το πρώτο θεατρικό εργαστήριο πραγματοποιήθηκε τον Ιούλιο του 2017 στην Αθήνα. Συντονίστηκε από

τη θεατρική γαλλική ομάδα Je Pars A Zart, οι οποίοι μας προσέγγισαν, και διήρκεσε μία εβδομάδα. Η ομάδα τους αποτελούνταν από 7 εφήβους και 2 ενήλικους. Όλοι μαζί κάναμε

το εργαστήριο και πήγε πολύ καλά. Αποτέλεσμα της καλής μας συνεργασίας ήταν η γαλλική ομάδα να καταθέσει πρόταση για συνέχιση των κοινών μας εργαστηρίων στο ευρωπαϊκό πρόγραμμα Erasmus Plus, η οποία έγινε δεκτή. Το κοινό μας πρόγραμμα ονομάστηκε City Zen Ship και το πλάνο για τη χρονιά 2017-2018 ήταν να ταξιδέψει η ελληνική ομάδα στη Γαλλία και να ανεβάσει θεατρική παράσταση εκεί. Ετσι, τον Οκτώβριο του 2017 ξεκίνησαν εβδομαδιαίες δίωρες συναντήσεις, κάθε Πέμπτη, με 8 συμμετέχοντες και 2 συντονιστές. Κάποιοι από τους εφήβους δεν είχαν θεατρική εμπειρία, οπότε τους τρεις πρώτους μήνες κάναμε θεατρικά παιχνίδια. Στη συνέχεια δόθηκε κείμενο και συγκεκριμένα η σκηνοθέτρια Ιομήνη Πρωίου επέλεξε Σέξπιρ και το έργο «Αμλετ». Τον Νοέμβριο του 2017, οι δύο συντονιστές από το γαλλικό γκρουπ ήρθαν στην Αθήνα και πραγματοποιήσαν με τους εφήβους της ελληνικής ομάδας εργαστήρι κουκλοθέατρου, μαριονέτας και μαριονετίστα. Σταθερά με τον καιρό η ομάδα άρχισε να επεξεργάζεται το κείμενο και να βλέπει ταινίες για τον «Αμλετ». Στις 21 Ιουνίου 2018 ταξιδέψαμε για 10 ημέρες στο Μονπελιέ της Γαλλίας. Τις πρώτες τέσσερις μέρες μείναμε σε σκηνές στο καμπ του Festizat, το οποίο διοργανώθηκε από τους Je Pars A Zart. Το φεστιβάλ ήταν ανοικτό σε όλους και το πρόγραμμά του περιελάμβανε θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες και δράσματα για όλες τις ηλικίες. Στην αρχή οι έφηβοι

αντιμετώπισαν κάποια προβλήματα επειδή βρίσκονταν σε μια ξένη χώρα μακριά από τους γονείς τους, αλλά πολύ σύντομα συνήθισαν. Στις 24 Ιουνίου παίξαμε τον «Αμλετ» στα ελληνικά μπροστά σε ένα πολύ μεγάλο κοινό. Στις 25 πήγαμε στην πόλη και μείναμε σε οικήμα όλοι μαζί. Το πρόγραμμα εκεί περιελάμβανε καθημερινά εργαστήρια, επίσκεψη στην πόλη, κοινές ώρες με τους Γάλλους εφήβους, με σκοπό η ομάδα να γνωρίσει καλύτερα τον τρόπο ζωής εκεί. Οι Έλληνες και οι Γάλλοι έφηβοι πέρασαν καταπληκτικά μαζί. Στις 29 Ιουνίου το πρόγραμμα έκλεισε με μία κοινή παράσταση. Γυρίσαμε πίσω στην Ελλάδα στις 30 Ιουνίου γεμάτοι εμπειρίες και αναμνήσεις. Φέτος τον Ιούλιο θα έρθουν οι Γάλλοι έφηβοι στην Ελλάδα», μας είπε η Βασιλική Παπαγεωργίου, υπεύθυνη του προγράμματος.

Μπόρεσα επίσης να μιλήσω και με μερικούς από τους ταλαντούχους εφήβους που έπαιξαν στην παράσταση.

«Δεν είχα ανάλογη εμπειρία, ήταν η πρώτη φορά που έπαιξα και ήμουν πολύ ντροπαλή και αγχωμένη γιατί έπρεπε να αντιμετωπίσω ένα τόσο μεγάλο κοινό», μας είπε η Ελενα Μιαχ, ερωτώμενη για την εμπειρία της.

Όσο για τη διαδικασία διαλογής, η Σοφία Σ. δήλωσε: «Είχα πολύ λίγη εμπειρία στο θέατρο και ο υπεύθυνος διαλογής με επέλεξε για τον ρόλο του πατέρα της Ορηνλίας. Εγώ ήθελα να παίξω την Ορηνλία αλλά δεν μπορούσα».

Όταν ρωτήθηκε για τον ρόλο του στο έργο, ο Ανάς Μιαχ μάς είπε: «Επαιξα τον αξιωματικό Μάρκελο και έναν από τους δύο νεκροθάφτες. Ο βασιλιάς Αμλετ δολοφονήθηκε από τον ίδιο τον αδερφό του, επειδή ήθελε τον θρόνο του. Ο γιος του βασιλιά Αμλετ είχε το ίδιο όνομα με τον πατέρα του. Αφού σκοτώνει τον βασιλιά, ο θεός παντρεύεται τη γυναίκα του και κάθεται στον θρόνο του. Όταν μαθαίνει ο γιος του Αμλετ ότι ο θεός του σκότωσε τον πατέρα του, αρχίζει να συμπεριφέρεται παράλογα για να μπορέσει να πάρει εκδίκηση».

Μιλώντας με τον Αζάια Ορπάμογι, τον έφηβο που υποδύθηκε τον γιο του βασιλιά Αμλετ, μάθαμε για τα συναισθήματα που είχε κατά τη διάρκεια της παράστασης. «Το να παίζεις μπροστά στους φίλους σου έχει πλάκα, αλλά το να παίζεις μπροστά σε ένα τόσο μεγάλο κοινό είναι δύσκολο. Όσο για τις δυσκολίες, στην αρχή αντιμετωπίσαμε πολλές αλλά μετά συνηθίσαμε. Το κοινό ήταν επίσης πολύ φιλικό».

Το να μιλήσω με τη θεατρική ομάδα του «Αμλετ» ήταν μια πολύ ωραία εμπειρία. Είδα το έργο, το οποίο ήταν στα ελληνικά, αλλά μια φίλη μου μετέφρασε τα πάντα. Αν πας ένα παιδί στο θέατρο, όχι μόνο θα μάθει να συμπονά, αλλά μπορεί και να γελάσει με την καρδιά του ή να γυρίσει σπίτι τραγουδώντας για την ιστορία και την ποίηση ή να μάθει να χειρίζεται τους διαπληκτισμούς ή ακόμα να ασχοληθεί και επαγγελματικά με το θέατρο και τις τέχνες. Η εμπειρία μου μαζί τους με έκανε να συμμετάσχω κι

Talented Youth behind the Curtain of Shakespeare

By **MORTEZA RAHIMI**

What do you think theater means to young people? Just a boring live stage performance, with background music and colorful costumes? Then you don't know that you are missing out on a truly powerful, engaging and heart touching experience.

"Around the world artists are creating a new type of theater for young people that combines the elegance of dance and acting." This was written on the leaflet of the Network for Children's Rights theatrical play and it drew my attention.

Nowadays young people have more and more mature theatrical visions and we can see that in the youth theater group of the Network that performed Hamlet.

Everything started at the Youth Center of the Network. As for the play it was based on Shakespeare's "The Tragedy of Hamlet, Prince of Denmark". But how can theater affect young people?

"Not to sound overly grand, but so much of the toxicity in this world comes from a collective lack of empathy. We don't understand each other and we don't want to, but theater invites us - no, forces us to empathize. Theater is like a gym for empathy, it's where we go to build up the muscles of compassion, to practice listening, understanding and engaging with people that are not just like ourselves," stated the teenage boy who had the leading role in the play.

I became so engaged with them, that I decided to write about the 'Hamlet' group after they invited me to watch their play on the 21st of October at Topos Allou theater in Athens. After the play I interviewed the directors, actors and actresses.

"The first theatrical workshop took place in Athens in July 2017 and lasted one week. It was proposed and organised by the French theatre group 'Je Pars A Zart', made up of seven teenagers and two adults. We did the workshop together and it was a great success. As a result of this good collaboration, the French group submitted an application to the European programme Erasmus Plus for more shared workshops, and this was accepted. The project was named City Zen Ship and the 2017-18 scheme involved the Greek group travelling to France to put on a performance there. In October 2017, we began two-hour meetings every Thursday with eight participants and 2 coordinators. Some of the teenagers didn't have any theatrical experience so we spent the first three months playing theatrical games. Eventually the group was given a text, specifically Shakespeare's Hamlet, chosen by the director Ismini Proiou. In November 2017, two coordinators from the French group came to Athens and held a puppet theatre workshop with puppets and puppeteers. Slowly and steadily, the group began to work on the text and to watch

films of Hamlet. On June 21st 2018, we travelled to Montpellier where we stayed for ten days. We spent the first four in tents inside the camp of Festizat, the festival organised by Je Pars A Zart. The festival was open to all and the programme included theatrical performances, concerts and events for all ages. To begin with, the teenagers found it rather difficult because they were in a foreign country, far away from their parents, but they got used to it quite quickly. On June 24 th, we performed Hamlet in Greece in front of a very big audience. On the 25 th, we moved into accommodation in town. Our schedule there included daily workshops, city touring and time with the French teenagers in order to learn more about their way of life. Greeks and French had a great time together. On our final day, June 29 th, we put on a play together. We returned to Greece on June 30 th with new experiences and many memories. This July, the French teenagers will come to Greece," Vasiliki Papageorgiou, the director of the programme, told us.

I also had the chance to speak with some of the talented teenagers who performed in the play.

"I have no previous experience, it was my first time in theater and I was so shy and nervous, because I had to face a huge audience," said Elena Miah when asked about her experience.

As for the casting process Sofia S mentioned that, "I had some experience in theatre before this, so the casting director, cast me as the father of Ophelia. I wanted to be Ophelia but I couldn't."

Asked about his part in the play, Anas Miah told us, "I played the army sentinel Marcellus and one of the two gravediggers. King Hamlet got murdered by his own brother so that he could take his throne. The son of King Hamlet also had the same name as his father. He didn't know that his own uncle had poisoned his father. After murdering his brother, King Hamlet, the uncle took the throne and married his brother's wife. When King Hamlet's son found out that his uncle had murdered his father, he began acting as if deranged so that he could take revenge."

Talking with Isaiah Obamwonyi, the teenager who played King Hamlet's son, we find out about his feelings during the performance, "Acting in front of your friends is fun but acting in front of such a large audience is tough. As for the difficulties we faced many in the beginning but we got used to it. The audience were so friendly."

Talking with the Teater Group of Hamlet was a good experience. I saw the play which was in Greek, but my friend translated everything for me. If you take a child to the theater not only will they practice empathy, but they might also laugh uproariously, or come home singing about history and poetry or, learn how to handle conflict, or even start becoming future patrons of theater and the arts. My experience with them made me join their theatrical group.

XENIUS^{NET}

Get informed. Get involved. Get inspired

www.xeniusnet.org

Η πλατφόρμα διαδικτυακής συνεργασίας XENIUSnet

Της **ΜΑΡΙΑΣ ΑΓΓΕΛΙΚΑ-ΝΙΚΗΤΑ**

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ, οι Έλληνες θεωρούσαν τη φιλοξενία μια ιερή σχέση υποδοχής-φιλίας και πίστευαν ότι οι ξένοι αποτελούσαν πρόσωπα ιερά και σεβαστά, προστατευόμενα από τον Ξένιο Δία. Ως οικοδεσπότες, υποδέχονταν τον ξένο στο σπίτι τους με καλή θέληση και φρόντιζαν για την περιποίηση και την ψυχαγωγία του. Κατ' αντιστοιχία, η πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης XENIUSnet αποτελεί μια χειρονομία φιλοξενίας προς τους νεαρούς πρόσφυγες και μετανάστες, η πλατφόρμα δημιουργία μιας κοινότητας μαθητών για την υποστήριξη της τυπικής και άτυπης εκπαίδευσης νεοεισερχόμενων προσφύγων στην Ελλάδα και την επιτάχυνση και βελτίωση της διαδικασίας κοινωνικής ενσωμάτωσής τους. Η πλατφόρμα παρέχει ένα συνεργατικό περιβάλλον, όπου νεαροί πρόσφυγες ή μετανάστες εγγράφονται ως «εκπαιδευόμενοι» (mentees) και μπορούν να υποβάλουν ερωτήσεις σε τέσσερα θεματικά πεδία (Γλώσσα, Μαθηματικά, Φυσικές Επιστήμες, Ιστορία/Ελ-

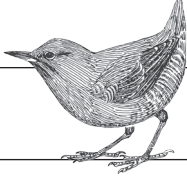
ληνικός Πολιτισμός). Εθελοντές Έλληνες μαθητές αναλαμβάνουν τον ρόλο του «συμβούλου» (mentor), με την αρμοδιότητα να απαντούν σε αυτές τις ερωτήσεις ή και να προτείνουν κατάλληλο εκπαιδευτικό υλικό. Για την εξασφάλιση της ποιότητας κατά την εκπαιδευτική διαδικασία, το XENIUSnet ενσωματώνει και εκπαιδευτικούς που αναλαμβάνουν τον ρόλο του «συντονιστή» (moderator), παρέχοντας ακαδημαϊκή καθοδήγηση και ελέγχοντας την επικοινωνία μεταξύ συμβούλων και εκπαιδευόμενων, όσον αφορά την ακρίβεια και την ορθότητα. Επιπλέον, προσφέρεται ένα περιβάλλον για την ανάπτυξη εκπαιδευτικού περιεχομένου με τη μορφή γενικής βιβλιοθήκης, διαθέσιμης σε όλους τους χρήστες, και προσωπικής βιβλιοθήκης, που δημιουργείται από κάθε χρήστη στον προσωπικό, ψηφιακό χώρο εργασίας του.

Η πλατφόρμα φιλοδοξεί να παρέχει εξοικειωμένη εκπαιδευτική υποστήριξη σε νεαρούς πρόσφυγες και μετανάστες. Παράλληλα, προσφέρει τη δυνατότητα σε Έλληνες μαθητές και εκπαιδευτικούς να συνεισφέρουν εθελοντικά, χωρίς την απαίτηση

φυσικής παρουσίας.

Η XENIUSnet μπορεί να υποστηρίξει τη συνεργασία μεταξύ μαθητών, χωρίς περιορισμούς ως προς τον αριθμό τους. Η ομάδα των δημιουργών της δίνει ιδιαίτερη έμφαση στη δημιουργία ενός σταθερού υπόβαθρου συνεργασίας, στην οικοδόμηση και διατήρηση δεσμών και στην καλλιέργεια μιας αίσθησης κοινότητας. Παρότι η ιδέα ξεκίνησε από την Ελλάδα, η πλατφόρμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να υποστηρίξει τη δημιουργία αντίστοιχων κοινοτήτων συνεργαζόμενων μαθητών σε όλο τον κόσμο και να συνεισφέρει στη διαδικασία της κοινωνικής ένταξης νεοεισερχόμενων προσφύγων σε οποιαδήποτε χώρα.

Η XENIUSnet επελέγη μεταξύ των 22 φιναλίστ από 500 προτάσεις που υποβλήθηκαν από όλες τις χώρες του ΟΗΕ στον διαγωνισμό World Summit Award (WSA) Youth 2017. Πρόκειται για έναν παγκόσμιο διαγωνισμό καινοτομίας και κοινωνικής επιχειρηματικότητας που απευθύνεται σε νέους κάτω των 30 ετών, οι οποίοι προτείνουν ψηφιακές λύσεις για την πρόληψη των στόχων βιώσιμης ανάπτυξης που έχει θέσει ο ΟΗΕ.

Ποιο είναι το πραγματικό αντίτιμο των ρούχων μας;

Των **ΣΤΑΥΡΙΑΝΝΑΣ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ** και **ΧΑΡΙΤΟΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ**

«Το παιδί θα προστατεύεται από κάθε μορφή εγκατάλειψης, σκληρότητας και εκμετάλλευσης. Δεν θα είναι αντικείμενο κανενός είδους συναλλαγής. Το παιδί δεν θα προλαμβάνεται σε εργασία προτού φτάσει στην κατάλληλη κατώτατη ηλικία. Σε καμία περίπτωση δεν θα εξαναγκάζεται ή θα του επιτρέπεται να ασκολείται σε εργασία ή επάγγελμα που θα ζημιώνει την υγεία ή την εκπαίδευσή του ή θα παρεμποδίζει τη σωματική, πνευματική ή ηθική ανάπτυξή του». Αυτό δεν είναι απλώς μια ευχή. Είναι το άρθρο 9 της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Παιδιού. Μίας σύμβασης με ισχύ νόμου, η οποία λειτουργεί καθολικά. Ή μήπως όχι;

Αν ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών προσπάθησε να πολεμήσει την παιδική εκμετάλλευση εκδίδοντας το 1989 τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Παιδιού, σύμφωνα με την οποία κάθε κράτος είναι υποχρεωμένο να προστατεύει τα παιδιά από κάθε μορφή εργασίας, η βελτίωση της κατάστασης εν συγκρίσει με το παρελθόν δεν αφορά όλα τα παιδιά του κόσμου. Στην πραγματικότητα, τίποτα δεν έχει αλλάξει για τις αναπτυσσόμενες χώρες. Το πρόβλημα υπάρχει ακόμη και, για την ακρίβεια, εντείνεται.

Στις μέρες μας, πάνω από 12

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΑΤΖΗΣ ΕΙ

εκατομύρια παιδιά από τη Συρία, το Μπανγκλαντές και άλλες αναπτυσσόμενες χώρες γίνονται από την ηλικία των 7 σκλάβοι μεγάλων αλυσίδων ρούχων μαζικής παραγωγής. Θυσιάζοντάς τα στον βωμό του κέρδους και της εμπορευματοποίησης, οι συγκεκριμένες εταιρείες τα εξαναγκάζουν να εργάζονται -φυσικά παράνομα και χωρίς ασφάλεια υγείας- μέσα σε εργαστήρια, ετοιμόρροπα κτίρια ή καράβια τα οποία πλέουν σε διεθνή ύδατα, με στόχο τη φοροαπαλλαγή. Τα ωράρια των παιδιών κυμαίνονται από 12 έως 16 ώρες την ημέρα. Οι συνθήκες εργασίας είναι πραγματικά απάνθρωπες. Η πίεση και η υβριστική συμπεριφορά είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την καθημερινότητά τους. Ο κίνδυνος ασθeneιών που προκαλούνται από τη βρομιά και την έκθεση σε βλαβερές χημικές ουσίες αποτελεί γι’ αυτά μια σκληρή πραγματικότητα. Η

σωματική υγεία δεν είναι η μόνη που επηρεάζεται από την παιδική εργασία. Σύμφωνα με πληθώρα ερευνών που διεξήχθησαν από διάφορα ιατρικά κέντρα και οργανώσεις των οποίων σκοπός είναι να προστατεύσουν τα παιδιά, η συγκεκριμένη πρακτική έχει τρομερό αντίκτυπο όχι μόνο στην ψυχολογία αυτών των παιδιών αλλά και στο μέλλον τους. Καθώς η εργασία τα εμποδίζει να πάνε σχολείο, είναι καταδικασμένα να ζήσουν για όλη τους τη ζωή μέσα στην απελπισία.

Ισως, όμως, αναρωτηθείτε γιατί το συγκεκριμένο φαινόμενο μας αφορά. Η εκμετάλλευση παιδιών είναι αδιαμφισβήτητα κάτι φρικτό. Αλλά είναι ταυτόχρονα και κάτι τόσο μακρινό. Και σίγουρα όχι ζήτημα που ενδιαφέρει την «ανεπτυγμένη» Δύση. Σωστά; Λάθος. Για τους εξής δύο λόγους: Πρώτον, διότι τα δικαιώματα των παιδιών είναι, πρώτα απ’

όλα και πάνω απ’ όλα, ανθρώπινα δικαιώματα. Επομένως, οποιαδήποτε καταπάτησή τους έχει αντίκτυπο σε καθέναν από εμάς, μιας και μας απομακρύνει ολοένα και περισσότερο από έναν δίκαιο κόσμο με ίσες ευκαιρίες για όλους και σεβασμό στην ανθρώπινη ζωή. Δεύτερον, διότι εμείς οι ίδιοι υποστηρίζουμε αυτού του είδους την παιδική εργασία. Μια μπλούζα σήμερα μπορεί να κοστίζει ακόμη και 5 ευρώ. Ίσως κοστίζει, όμως, παράλληλα και την υγεία, την αξιοπρέπεια και το μέλλον ενός παιδιού. Η απόφαση είναι δική μας: υπερκαταναλωτισμός και αλόγιστες αγορές ή προστασία ενός ανθρώπου;

Προκειμένου να είστε σίγουροι ότι δεν ενισχύετε την παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αναζητήστε στο διαδίκτυο εταιρείες που συμμορφώνονται με τους κανονισμούς για την εργασία, πληκτρολογώντας «ethical clothing».

BBC, The refugees who make our clothes
Netflix, The true cost
UNHCR, https://www.unhcr.org/Le_Monde_Marks_and_Spencer_Asos:_des_refugiés_syriens_exploités_dans_leurs_ateliers_turcs

Το παρόν κείμενο δημοσιεύτηκε αρχικά στο 27ο τεύχος της σχολικής εφημερίδας “Echo d’ Eugene”, η οποία εκδίδεται από τους μαθητές της Ελληνογαλλικής Σχολής Ευγένιους Ντελακρουά. Οι συντάκτριες του άρθρου φοιτούν στη Γ’ Λυκείου, ενώ η φωτογραφία είναι του Μιχάλη Καρατζή, μαθητή της Β’ Λυκείου.

ما هو السعر الحقيقي لملابسنا؟

ستافريانا ذيلبييترو و خاريس باباخريستو

“سيتم حماية الطفل من كل شكل من أشكال الإستغلال، الظروف الصعبة و الهجران. الطفل لن يكون سلعة لأي نوع من أنواع المقايضة. الطفل لن يتم ادراجه ضمن سوق العمل قبل أن يصل إلى العمر الأدنى الذي يوهله للعمل. تحت أي ظرف لن إجباره أو السماح له بممارسة أي نوع من أنواع العمل التي قد تؤثر على صحته، تعليمه و نموه الجسدي و النفسي”. ما ذكرناه ليس مجرد أمنية. إنه المادة رقم ٩ في إعلان معاهدة حقوق الطفل. معاهدة تم إعلانها من الدول المساهمة بصياغتها. هذه الدول يجب أن تطبيق و المعاهدة بشكل اجباري كما عليها باتخاذ جميع الإجراءات لحماية الأطفال.

في حال قامت منظمة الأمم المتحدة بمحاولة محاربة استغلال الأطفال عن طريق إصدار إعلان حقوق الطفل في عام ١٩٨٩ , و الذي بموجبه يتوجب على كل دولة وقعت عليها حماية الأطفال من كل شكل من أشكال العمل, تحسن الوضع حالياً بالمقارنة مع الماضي لا يشمل كل أطفال العالم, في الحقيقة, لم يتغير أي شيء بالنسبة للدول النامية. المشكلة مازالت موجودة, و لنكون دقيقين, المشكلة أصبحت أوسع.

في أيامنا هذه, أكثر من ١٢ مليون طفل من سوريا, بنغلادش و غيرها من الدول النامية يصبحون عبيداً لسلاسل شركات الانتاج الجماعي للألبسة. مضحين بهؤلاء الأطفال من أجل تحقيق الربح التجاري, هذه الشركات بالتحديد تجبر الأطفال على العمل بشكل غير شرعي بدون أي تأمين صحي عبر ورشات عمل في مباني معرضة للانهيار أو ضمن بوخر عاتمة في المياه الدولية و ذلك تقادياً لدفع الضرائب. ساعات عمل الأطفال تمتد من ١٢-١٦ ساعة يومياً. الظروف العمالية هي غير انسانية بالمره. هؤلاء الأطفال يتعرضون للضغط الشديد و لتصرفات سيئة تؤثر على حياتهم اليومية. في حياتهم اليومية الصعبة يتعرضون لخطر الأمراض التي تحصل بسبب عدم توافر شروط النظافة الصحية و التعرض للمواد الكيميائية المضرة بالصحة. الصحة الجسدية ليست الشيء الوحيد الذي يتأثر بعمل القصر الأطفال. حسب العديد من الأبحاث التي تم القيام بها من قبل مراكز صحية و مجموعات هادفة لحماية الأطفال, فإن هذه الممارسة لها اثار خطيرة ليس فقط على نفسية الأطفال بل على مستقبلهم أيضاً, قيامهم بالعمل اليومي يمنعهم من ارتياد المدرسة. هؤلاء الأطفال محكومون بأن يعيشوا كل حياتهم بدون أمل ربما أنهم تنتم لتسائلات الان. لماذا يعيننا هذا الموضوع. استغلال الأطفال هو بدون أي شك شيء مريع لكن هو بنفس الوقت شيء بعيد عنا. و بالتأكيد ليس أمراً يؤثر اهتمام الغرب “المتطور”. أليس كذلك؟

أولاً, لأن حقوق الطفل هي قبل كل شيء و فوق كل شيء هي حقوق انسانية. بالتالي, أي تجاوز لهذه الحقوق له عواقب علينا جميعاً, هذه التجاوزات تبعدنا شيئاً شيئاً عن عالم عادة بفرص متساوية للجميع يحترم الحياة الانسانية. ثانياً, لأننا نحن أنفسنا ندعم هذا النوع من عمل الأطفال. شراء قميص قد يكلف ٥ يورو فقط, لكنه قد يكلف أحد الأطفال صحته, كرامته و مستقبله. القرار قرارنا: هل سنفضل الاستهلاك الزائد عن حده أم سنختار حماية الأطفال؟ حتى نكونوا متاكدين بانكم لا تدعمون عمالة الأطفال, ابحثوا على شبكة الانترنت عن الشركات التي تراعي قوانين العمل عبر كتابة **“ethical clothing”** المصادر:

BBC, The refugees who make our clothes
Netflix, The true cost
UNHCR, https://www.unhcr.org/Le_Monde_Marks_and_Spencer_Asos:_des_refugiés_syriens_exploités_dans_leurs_ateliers_turcs)
هذا النص تمت نشره في العدد ٢٧ من الصحيفة المدرسية "ايكر دي افغين", التي تصدر عن طلاب المدرسة اليونانية الفرنسية ليغينيوس ديلاكروا. كتاب النص هم في الصف الأخير من المرحلة الثانوية لدراستهم و الصورة هي لميخائيلس كاراتزي, طالب في الصف الحادي عشر.

Μικρό μου κορίτσι με τα πυρόξανθα μαλλιά σου

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΨΣΑΪΝΙ**

ΣΕ ΚΕΙΝΗ τη γωνιά του κόσμου όπου μεγάλωσα, όταν πλησίαζε το φθινόπωρο όλοι αναστέναζαν και έλεγαν πως έχει έρθει η εποχή που δεν ξέρεις τι να φορέσεις, με ζεστές μέρες και κρύα πλιοβασιλέματα, με τον ουρανό να ποθεί τη βροχή, τις μέρες να μικραίνουν και τις νύχτες να μεγαλώνουν.

Γιατί νυχτώνει τόσο νωρίς; Γιατί πρέπει συνεχώς να σκουπίζουμε την αυλή; Γιατί είναι γεμάτη φύλλα η γούρνα στη μέση της αυλής και θέλει συνεχώς καθάρισμα;

Παρ’ όλα αυτά όμως, από την εφηβεία μου κιόλας αγαπούσα αυτήν την εποχή, επειδή όλα αυτά που συμβαίνουν το φθινόπωρο μοιάζουν με τα συναισθήματά μου, ανά πάσα στιγμή κάτι μπορεί να αλλάξει. Από τότε που ήμουν έφηβη, ζούσε στη φαντασία μου ένα φθινοπωρινό κορίτσι με πυρόξανθα μαλλιά. Όταν φυσούσε ο φθινοπωρινός αέρας, τα μαλλιά της κυμάτιζαν μαζί του. Όταν έβρεχε, φανταζόμουν ότι τα μαλλιά του μικρού μου κοριτσιού βρέχονταν και σκουράιναν. Όλη μέρα ο άνεμος μπλεκόταν στα μαλλιά της και το βράδυ το μικρό κορίτσι, κουρασμένο από τους κόμπους, άρχιζε να τα πλέκει.

Ήμουν ερωτευμένη με αυτήν τη μικρή μου φανταστική φίλη. Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια, είμαι ερωτευμένη με το φθινόπωρο. Αγαπώ τον ήχο των φύλλων που θροΐζουν, καμιά φορά μοιάζει με τη φωνή της καρδιάς μου. Αγαπώ τον αέρα που ξαφνικά γίνεται κρύος. Αγαπώ τις φθινοπωρινές βροχές, τη μυρωδιά των βρεγμένων δρόμων κάθε φορά που βρέξει. Αγαπώ να περπατώ στη βροχή χωρίς ομπρέλα.

Κάποιες φορές, κάθομαι στο παράθυρό μου με ένα τσάι στο χέρι και πίσω από το τζάμι βλέπω τη φθινοπωρινή δύση του ήλιου και πολλές φορές διαβάζω το αγαπημένο μου βιβλίο, εκείνο που διαβάζω κάθε φθινόπωρο.

Όταν ξεκινά το φθινόπωρο, ξεκινούν και οι βόλτες μου στο πλιοβασίλεμα και, όταν ο κρύος καιρός με εκπλήσσει, πηγαίνω και κάθομαι στο παλιό καφέ της λεωφόρου, εκείνο με τα ξύλινα καθίσματα. Ενα καφέ που έχει ακόμα ζωή μέσα του, ένα καφέ που δεν θέλει να εκσυγχρονιστεί. Πίνω ένα τσάι και ανοίγω το κινητό μου για να δω όλους αυτούς που ανεβάζουν φωτογραφίες με δρόμους που είναι μισοκαλυμμένοι από μια πορτοκαλί κουβέρτα. Μισοτραβηγμένες φωτογραφίες με φθινοπωρινά φύλλα ή πορτοκαλί φύλλα πάνω στη φούστα μιας άγνωστης κοπέλας.

Στη χώρα που έμενα πριν, η χρονιά άρχιζε με την άνοιξη, στη χώρα που μένω τώρα, η χρονιά ξεκινά με τον χειμώνα, αλλά στη χώρα του μυαλού και της καρδιάς μου, κάθε χρονιά ξεκινά με το φθινόπωρο. Για την ακρίβεια, έχουν μείνει μόνο μερικές μέρες φθινοπώρου ακόμα, για να μπορέσεις να συνειδητοποιήσεις την ομορφιά του.

Πώς μοιάζει αυτή η εποχή στη φαντασία σου;

***Το κείμενο αυτό γράφτηκε από τη Μάχντια Χοσσαϊνί το φθινόπωρο, απλά το διαβάζετε με λίγη καθυστέρηση

دخترک مو نارنجی من

مهديه حسینی

در گوشه ای از دنیا که در آن بزرگ شدم ،پاییز که میرسید ،آه و ناله همه بلند میشد همه میگفتند: باز رسید فصلی که نمی دانی که چه لباسی بپوشی ،روزهای گرم و غروب هایش سرد,آسمانش گاه بیگاه هوس باریدن میکند ,روزها کوتاه میشود و شبها بلند .

چرا هوا زود تاریک میشود ؟ چرا مدام حیاط خانه جارو میخااهد ؟چرا حوض وسط حیاط پر از برگ میشود و نیاز به تمیز شدن دارد؟

اما من از همان نوجوانی عاشق این فصل بودم چون دقیقاً تمام آنچه در پاییز اتفاق می افتاد شبیه احساساتم بود ,هر لحظه امکان تغییر در من نیز وجود داشت .از نوجوانی در تصوراتم پاییز دختری بود با موهای نارنجی ,وقتی بادهای پاییزی شروع به وزیدن میکرد ,موهایش موج دار می شد ,وقتی باران میبارید,تصور میکردم موهای دخترکم رنگ نارنجی اش تیره تر شده و فر و خیس شده .در طول روز باد لایبای موهایش میپیچید و هنگام غروب دخترک مو نارنجی خسته از پربشانی موهایش شروع به بافتن موهایش میکرد.

من عاشق این دوست خیالی و پاییزی ام بودم « دخترک مو نارنجی»

من هنوز هم بعد از گذشت سالها عاشق پاییزم

عاشق فصلی خش خش برگهایش که گاهی شبیه صدای قلب من است .

عاشق سرد شدن یکدفعه ای هوا ,عاشق باران های پاییزی ,بوی نم خیابانها بعد از هر باران ,بوی برگهای خشک باران زده .

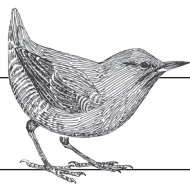
من عاشق قدم زدن زیر باران های پاییزی ام ,بدون چتر.

غروب های پاییز گاهی بر لب پنجره اتاقم می نشینم با لیوانی چای داغ بدست و نظاره میکنم دنیای بیرون اتاقم را از پشت شیشه باران زده و گاهی کتاب مورد علاقه ام را می خوانم ,کتابی که هر سال پاییز می خوانمش.

با شروع پاییز پیاده روی های دم غروب من هم شروع می شود و زمانی که هوای سرد پاییزی غافلگیرم میکند ,پناه میبرم به کافه ای قدیمی در کوچه‌ای درختی ,کافه ای که نیمکت های چوبی دارد ,کافه ای که هنوز بوی زندگی میدهد ,کافه ای که میلی به مدرن شدن ندارد ,لیوانی چای داغ مینوشم وتلفن همراهم را روشن میکنم و سری به فضای مجازی میزنم و میبینم تمام آنهایی که گله از پاییز داشتند تمام عکسهای فضای مجازی شان را زیبایی های پاییز پر کرده است,خیابانهای نارنجی پوش ,عکسهای نیم رخی که نیم دیگر آن با برگهای پاییزی مزین شده ,یا برگهای نارنجی روی دامن دخترک ناشناس .

در سرزمینی که در گذشته زندگی میکردم شروع سال با فصل بهار بود ,در سرزمینی که اکنون زندگی میکنم شروع سال با فصل زمستان است ,اما در سرزمین ذهن و دل من شروع هر سال با فصل پاییز است .راستی چند روزی بیشتر به پایان پاییز نمانده زیبایی هایش را ببین و درک کن.

درتصورات شما این فصل چگونه است ؟

By **ALEXANDRA TARAGOULIA**
PAPAKONSTANTINOY, DIMITRA
ELISAVET KAISIDI, ZAHRA HABIBI

We started our journey to the Eurochild Conference in Opatija, Croatia in the 11th issue of Migratory Birds with stories from Hungary, Germany, and Ireland. In the letters that follow, written by young participants of the Conference, we read about education, religion and horses, and we continue our struggle for a world free of injustice and stereotypes.

NAME: Jessika Lima
AGE: 13
COUNTRY: Ireland
TOPIC: Horse Riding
TITLE: Horses
WHO DO YOU WANT TO READ YOUR ARTICLE: Greek people

I think that it is something that everyone should at least try because horses are very calm, gentle and cute, very good with people. This is a good sport to do if you have special needs or if your child has special needs. There are so many different ways to work with horses. I do it myself and have been doing it for three years. I tried to do it when I was about 5 but it didn't turn out to be my sport but then I went and tried again and I love it. I share a horse and we work so well together. I hope to be successful in the future. Thanks.

NAME: Hana, Dominic, Matea, Rafael
AGE: 13-15
COUNTRY: Croatia
TOPIC: Religion
TITLE: Religion Nowadays
WHO DO YOU WANT TO READ YOUR ARTICLE: Everyone

These days we have been seeing a lot of arguments online related to religion and people's beliefs, mostly about the LGBT community, and also a lot of people being hated and bullied because of their religion. With think that in the case of LGBT religion should not be the reason for hatred. Opinions, such as God saying homosexuality is a sin and forbidden were imposed by the church. The church became somewhat hateful over the years and it isn't what it used to be. In God's words everyone is accepted no matter how different they are.

The second thing is people being hated and their rights violated because of their religious beliefs. Like I said before, religion shouldn't be someone's reason to hate. Just because someone is Jewish and

We turned up the Volume in Eurochild 2018 (Part 2)

another is Muslim, it doesn't mean they should hate each other. Religion is one person's free choice and it is their right to choose their religion.

As for terrorists, just because some are Muslims, it doesn't mean all Muslims are terrorists.

NAME: Dylan, Sharon
AGE: 16, 14
COUNTRY: Ireland, Malta
TOPIC: The education system
TITLE: The education System: Does it really work?
WHO DO YOU WANT TO READ YOUR

We need to create an environment that facilitates real learning and development, not a machine that churns out good grades; an environment in which children learn for the love of learning, not because they are forced to

ARTICLE: People in power who can reform the system

What is education for at its core-and why does it matter?

Ultimately, education is the means through which children are taught to navigate the modern world; to find their passions, careers, friends and happiness.

On the surface, education seems to be working- children go through school, graduate and find their way into jobs- however under closer focus one finds that we can do much better.

Think of any government service, like for example, transport. Think of how far it has come over the years, evolving in due course to accommodate the modern world. But, education? The system is exactly the same as it was a century ago and this definitely shows.

Let's look back at what we said earlier. Children go through school yes, but often after enduring years of stress from having to sit exams. They graduate, sure, but usually without any real plan for the future. They just about find their way into a job, but usually not one they are truly passionate about.

So, what can we do to improve things? This will not be easy, but it is necessary if we want the best for our children, and it is important to include children in the process of change and implementation. We need to lessen our focus on repetition and memorization and instead, teach children more practical and varied life skills. Instead of single tests that judge who you are with a grade, we need to assess the holistic development of the child whilst guiding them towards their ideal career. And, above all, we need to create an environment that facilitates real learning and development, not a machine that churns out good grades; an environment in which children learn for the love of learning, not because they are forced to.

So how do we go about doing this? We need to dramatically reform the current systems and we should do this with children, for children. Most importantly, we need to start now!

Το σπίτι της αναμονής

Των **MOXAMANT ΣΑΡΙΦ ΡΑΧΜΑΝΙ**
και **MOXAMANT ΝΑΖΙΜ ΧΑΪΝΤΑΡΙ**

Και φέτος, πολλοί από εμάς ζούμε σε διάφορες δομές φιλοξενίας προσφύγων στην Ελλάδα. Αυτές οι δομές μοιάζουν με προσωρινά σπίτια αναμονής για όσους μένουμε εκεί μέχρι να μας στείλουν σε άλλη χώρα. Πολλοί ψάχνουν νόμιμους ή παράνομους δρόμους για να φτάσουν σε μια χώρα της Δυτικής Ευρώπης. Αλλά μέχρι να έρθει αυτή η ώρα, πώς περνάει η μέρα μέσα στο καμπ; Πώς είναι η ζωή στην Ελλάδα και η αναμονή για ένα καλύτερο αύριο;

Αναγκαζόμαστε να ζούμε με υπομονή μέσα στα καμπ. Δεν μπορούμε να ζήσουμε στην Ελλάδα και αυτό μας αναγκάζει να φύγουμε σε άλλες χώρες, καθώς εδώ δεν υπάρχει κάποιο πρόγραμμα για τη ζωή των προσφύγων. Αισθανόμαστε αβεβαιότητα για το μέλλον μας. Με αυτό το ρεπορτάζ σάς παρουσιάζουμε την υπομονή που κάνουν οι πρόσφυγες μέσα από τα δικά τους λόγια.

Κύριος Σαριφί, 44 ετών

Αρχικά έμεινα στο καμπ της Μαλακάσας μαζί με την οικογένειά μου. Εδώ και καιρό όμως ζω μόνος μου στο καμπ περιμένοντας για την επανένωση με την οικογένειά μου στη Γερμανία. Περιμένω να φτάσω κοντά τους με οποιονδήποτε τρόπο. Είναι δύσκολο να κάνεις υπομονή στο καμπ της Μαλακάσας. Είναι ένα μέρος που δεν σου παρέχει ασφάλεια. Καμία ασφάλεια, ούτε καν στην πόλη του καμπ. Οποιος θέλει μπορεί να μπει στο καμπ χωρίς άδεια. Όλη αυτή η φασαρία και η ένταση δυσκολεύουν την κατάσταση. Κατά την άποψή μου, έχουν αργήσει να με στείλουν για επανένωση με την οικογένειά μου. Τον τελευταίο καιρό κάνουν πολλή υπομονή και προσπαθώ να φτιάξω τις σχέσεις των ανθρώπων μέσα στο καμπ, να μη μαλώνουν. Με ξέρουν σαν το «άσπρο μούσι», σαν τον σοφό του καμπ.

Ζ., 17 ετών

Εδώ και δύο χρόνια ζω στο καμπ της Θήβας. Είμαι από το Αφγανιστάν. Περι-

μένω εδώ με υπομονή χωρίς να γνωρίζω το μέλλον μου. Αρχικά ήθελα να κάνω επανένωση με τον αδερφό μου, αλλά το αίτημά μας απορρίφθηκε. Αναγκαστήκαμε να μείνουμε στην Ελλάδα και να κάνουμε αίτηση για άσυλο. Ακόμα περιμένουμε τα διαβατήριά μας και μάλλον θα πρέπει να κάνουμε υπομονή για μήνες ή χρόνια. Προσπαθώ να ασχολούμαι με όλα αυτά η αναμονή. Δεν είναι εύκολη υπόθεση η υπομονή. Κυρίως γιατί στο καμπ της Θήβας μένουν και ασυνόδευτα αγόρια μαζί με τις άλλες οικογένειες και δημιουργούνται εντάσεις. Η αστυνομία δεν μας δίνει σημασία. Η υπομονή σε αυτό το σημείο είναι πιο δύσκολη για τις γυναίκες και τα κορίτσια. Το μήνυμά μου για τον κόμο που ζει στο καμπ είναι να ασχολούνται με πράγματα που τους κάνουν καλό, να πηγαίνουν στο σχολείο και να ασχολούνται με τα μαθήματά τους. Να μη κάνουν τον χρόνο τους σε ανούσια πράγματα και να ζουν με την ελπίδα ότι θα φτάσουν εκεί που θέλουν, να μη χρειάζεται να κάνουν κι άλλη υπομονή.

Τζαφάρ Αλί

Μένω στο καμπ του Σχιστού, το οποίο

είναι κοντά στον Πειραιά και την Αθήνα. Εφτάσα στην Ελλάδα πριν από ενάμιση χρόνο και φέτος ζω εδώ στο καμπ. Οχι μόνο εγώ που είμαι ασυνόδευτος, αλλά όλοι οι πρόσφυγες περιμένουμε να φύγουμε από την Ελλάδα για μια χώρα της Ευρώπης. Όλοι πιστεύουν ότι η καμπ είναι ένα προσωρινό σπίτι της αναμονής και ότι μια μέρα θα γλιτώσουν. Η ζωή στο καμπ είναι δύσκολη για όλους και μπορώ να σας πω με σιγουριά πως όλοι αντιμετωπίζουμε ψυχολογικά προβλήματα λόγω αυτής της κατάστασης. Παρακολουθώ μαθήματα αγγλικών και ελληνικών και ελπίζω να βελτιωθώ. Πριν πήγα να σε ελληνικό σχολείο αλλά δεν ήξερα τη γλώσσα και έτσι αποφάσισα να μάθω πρώτα τη γλώσσα και μετά να συνεχίσω κανονικά το σχολείο. Το μήνυμά μου για τους πρόσφυγες είναι να κάνουν υπομονή και να προσπαθούν. Αφού διαβάσουν αυτό το κείμενο ελπίζω να έχουν καταλάβει τα ψυχολογικά προβλήματα και τα προβλήματα της ζωής που αντιμετωπίζουμε. Να είναι γενναίοι και να συνεχίσουν να εκπαιδεύονται, να μαθαίνουν περισσότερα πράγματα και να βελτιώνονται. Ελπίζω να έχουν καταλάβει.

از کشور افغانستان هست ، فعلا در حالت انتظار به سر میبرم ، انتظاری که همراه با بی سرنوشتی است ، در ابتدا قصد پیوند خانواده گی به برادرم را داشتیم اما دولت آلمان درخواست ما را رد کرد و ما مجبور شدیم در یونان بمانیم درخواست پناهندگی بدهیم و فعلا منتظر پاسپورت هستیم. شاید این انتظار ماه ها و یا سال ها طول بکشد. در طول این انتظار سعی میکنم خودم را با درس خواندن ورزش کردن فوتبال و نقاشی کردن مشغول نگه دارم تا که این انتظار به پایان برسد. این انتظار برای ما بسیار سخت است مخصوصا در کمپ ثیوا که افراد مجرد همراه خانواده ها در کمپ زندگی می کنند،بعضی اوقات آنها مست می کنند و موجب آزار و اذیت خانواده ها میشوند. پلیس نیز به درخواست های ما توجه نمی کند ، این انتظار در این شرایط برای خاتم ها و دختر ها که روح لطیف تری دارند سخت تر و عذاب آور تر است. پیام من برای کسانی در کمپ ها زندگی می کنند و در انتظار به سر می برند این است که بهتر است خودشان را مشغول فعالیت های مفید کنند، درس بخوانند و وقت خود را بیهوده هدر ندهند و امیدوار باشم که به مقصدهای خود می رسند و بدانند که انتظار به پایان می رسد.

جعفر علی از کمپ اسخیستو : من در کمپ اسخیستو زندگی میکنم که تقریبا نزدیک به پیرپاس در آتن می باشد. مدتی یک سال و شش ماه می شود که در یونان هستم. فعلا در کمپ که زندگی می کنه نه تنها افراد زیر سن مانند من، بلکه تمام مردم بی صبرانه منتظر رفتن از یونان به دیگر کشورهای اروپایی هستند. آنها این کمپ ها را مانند خانه های انتظاری می دانند که یک روزی از آن نجات مییابند . این کمپ ها نه تنها برای من بلکه برای تمام مهاجران زجر آور است و با جدیت و با تمام وجود می گویم که همه دچار مشکلات روانی شده اند.

و اما فعالیت های من ، فعلا فقط زبان انگلیسی و یونانی را می خوانم و امیدوارم در فراگیری آن موفق شوم ، قیلا به مدرسه یونانی می رفتم اما چون زبان را نمی فهمیدم تصمیم گرفتم اول زبانم را قوی و سپس به تحصیل رسمی ادامه دهم.

پیام من برای همه ی مهاجران عزیز این است صبور و شکیبا باشید و تلاش کنید.

بعد از خواندن این مطلب امیدوارم حالت روحی و روانی ،مشکلات زندگی و زجرهای مهاجران بخصوص جوانان که به دنبال تحصیلات و افزایش سطح دانش خود هستند را فهمیده باشید و آنها درک کنید !!!

خانه انتظار

محمد نسیم حیدری
محمد شریف رحمانی

افراد بسیاری هم اکنون در کمپ های مختلف یونان زندگی می کنند، کمپ های یونان را به عنوان خانه های انتظاری می دانند تا از یونان به کشور سوئی منتقل شوند .

انها به دنبال راه های قانونی و غیر قانونی بسیاری می گردند تا به مقصد خود یعنی کشور های اروپای غربی برسند . اما تا آن زمان این انتظار را چگونه می گذرانند ؟ چگونه اوقات فراغت خود را طی می کنند ؟ وضعیت زندگی آنها چگونه است؟

در واقع آنها مجبور به زندگی و انتظار در کمپ ها هستند و به نظر آنها دولت یونان سیاست مناسبی در قبال مهاجران پیش نگرفته است زیرا خود این کشور به تازگی از زیر بار رکورد های اقتصادی به پاخاسته و همین دلایل به نوبه ی خود انگیزه رفتن به کشور های دیگر را در مهاجران بیشتر می کند. یونان حتی برنامه ای مشخصی برای زندگی مردم مقیم کمپ ها و مهاجران ندارد و این باعث می شود پناهندگان احساس بی سرنوشتی کنند. خواستیم تا روایت انتظار پناهندگان را از زبان خودشان داشته باشیم.

آقای شریفی متولد سال 1975 : همراه با خانواده در کمپ مالاکاسا بودم اما مدتی است که در کمپ تنها زندگی می کنم و انتظار می کشم . دلیل اصلی انتظار من در کمپ مالاکاسا پیوستن به خانواده ام در آلمان است اینجا منتظر میمانم تا به آنها برسم. من به هر طریق ممکن که شده خود را به خانواده ام می رسانم . انتظار در این کمپ واقعا سخت است به خصوص که کمپ مالاکاسا یکی از ناامن ترین کمپ های یونان است، هیچ امنیتی ندارد و گاهی اوقات گویبی قانون جنگل در آن حاکم است هر کس که خواست بدون اجازه وارد کمپ می شود. تمام این جنگ و دعواها انتظار ما را سخت تر کرده است .

به نظر من انتظار رفتن به آلمان از طریق پیوند خانواده ام، بیشتر از یک سال طول میکشد، در مدت این انتظار سعی در حل مشکلات و نزاع های مردم دارم چون مردم مرا به عنوان (ریش سفید) می دانند همچنان ما در اینجا برای مسلمان ها مسجدی را اداره می کنیم تا مردم بتوانند به طاعات و عبادات خود برسند و از این طریق شاد و سر حال باشند.

خانم فلورانس ۱۷ ساله در کمپ ثیوا : مدت دو سال است که در یونان در کمپ ثیوا زندگی می کنم اصلیت